

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

352
58 -

Orman suçları affedildikten sonra :

— Üleceen bak, hemseriler af senliyi yapıy!..

NEHAR
TÜBLEK

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarımını bugünden teminat
altına alınız. Türkiye İş Bankası'n-
da şahsınız, aileniz ve yakınla-
rınız için açtıracağınız bir
İrathı Hesap kaydihayat şartıyla
600 liraya kadar AYLİK İRAT
veya 50.000 liraya kadar
SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ
ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
cem'an 800.000 lira

TÜRKİYE

BANKASI

FAAL d-454

anınız... istikbalinizin emniyeti

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

Dargınlar Dünyası!

BİR dargınlar dünyasında yaşıyoruz: Siz, dost olduklarına, müttefik olduklarına bakmayınız, İngiltere Amerika'ya dargındır. Fransa, Almanya'ya dargın. Pâkistan'la Hindistan, Kızıl Çin'le milliyetçi Çin, Güney Kore ile Kuzey Kore, Mısır'la Lübnan, Irak'la Suriye dargınlar... Rusya, kendisinden olmıyan bütün devletlerle dargın... Hattâ zincire vurduğu Macaristan'la, hattâ yoldaşı Yugoslavya ile...

Biz mi?... Bizimki hepsinden fena, hepsinden beter: Biz, bu dargınlar dünyası üstünde birbirimizle dargınız: Vatman yolcu ile dargın, Belediye şoförle dargın, hasta eczacı ile dargın, öğrenci öğretmenle dargın, ev sahibi kiracı ile dargın, anne kızıyla dargın, baba oğlu ile dargın, karı kocasıyla dargın ve bütün mahalle halkı, bakkalla dargın, kasapla dargın, zerzavatçı ile dargın!

Ama bunun da daha korkuncu, bunun da daha gözü dönmüşü var: İktidar muhalefetle, muhalefet iktidarla dargın... Yani, oy veren vatandaşın yarısı yarisiyle!

Galiba, ne D.P. liderinin salonunda, ne C.H.P. başkanının odasında bir harita yok. Eğer, bir harita, bir Türkiye haritası olsa, gözleri ilişir, gözleri ilişince de... Evet, gözleri ilişince de, dudaklarında en tatlı gülüş, gözlerinde en sıcak bakışla kollarını açar, birbirlerine koşarlardı.

Ne mi vardır bu haritada?..

Bu haritada, halkaları birbirine geçiş geçiş, gittikçe darlaşan, gittikçe sıkışan bir düşman zinciri vardır: Rusya, Bulgaristan, Suriye zinciri!.. Buna, son aylarda Yunanistan, son haftalarda Yugoslavya, son günlerde de Irak takıldı!

Bu düşman birliğine karşı tek kuvvetimiz, kendi birliğimizdir!

Var mı böyle bir birlik?..

Cevabı size, lütfen düşeyi çeviriniz de Ankara, İstanbul, İzmir radyoları versin!

Hayır, bu böyle sürüp gidemez.

Sayın İsmet İnönü, son parti bildirisinde iktidara el uzatmağa hazır olduğunu müjdelemiştir. ..

E, insaf ile söyleyelim: Sayın

Başvekil de kabinesine Lûtfi Kırdar, Sebati Ataman, Server Somuncuoğlu gibi üç eski C.H.P. liyi alarak Halk Partisine sempatisini göstermedi mi?..

Haydi, oldu olacak, şu dargın dünyanın karşısı a tam barışarak bir koalizyon kabinesiyle çıkıverelim.

Politikada başlayacak bu barışmanın hemen çarşıya pazara yayılacağına, camekânlardaki dargın rakamların bile müşterilere gülücükler göndereceğine eminiz.

Deve kini, entarili çöl politikasına yakışır!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Şeker mi? Beş bin kilo, on bin kilo ne bulursan al. Evdir, bulunsun!

UFAK TEFEK!

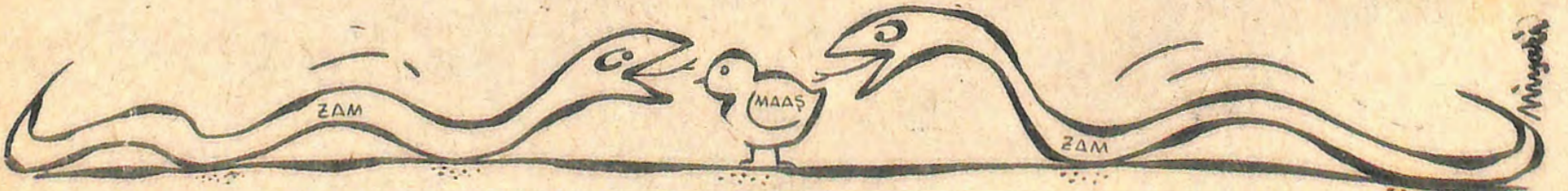
Devlet Vekili Emin Kalafat, İnönü'ye verdiği uzun boylu cevapta:

«Ufak tefek fiyat farklarının» kötüye doğru gidiş gösterilmesinden şikâyet ediyor..

Humm, ufak tefek farklar?.. Yani, üç yüz kuruşluk etin dokuz yüz kuruşa çıkması!.. Yüz kuruşluk armudun yedi yüz kuruşa satılması!.. On liralık oda kirasının iki yüz on liraya yükselmesi, bir kat esvabın bin, bin beşyüz, iki bin liraya fırlaması!..

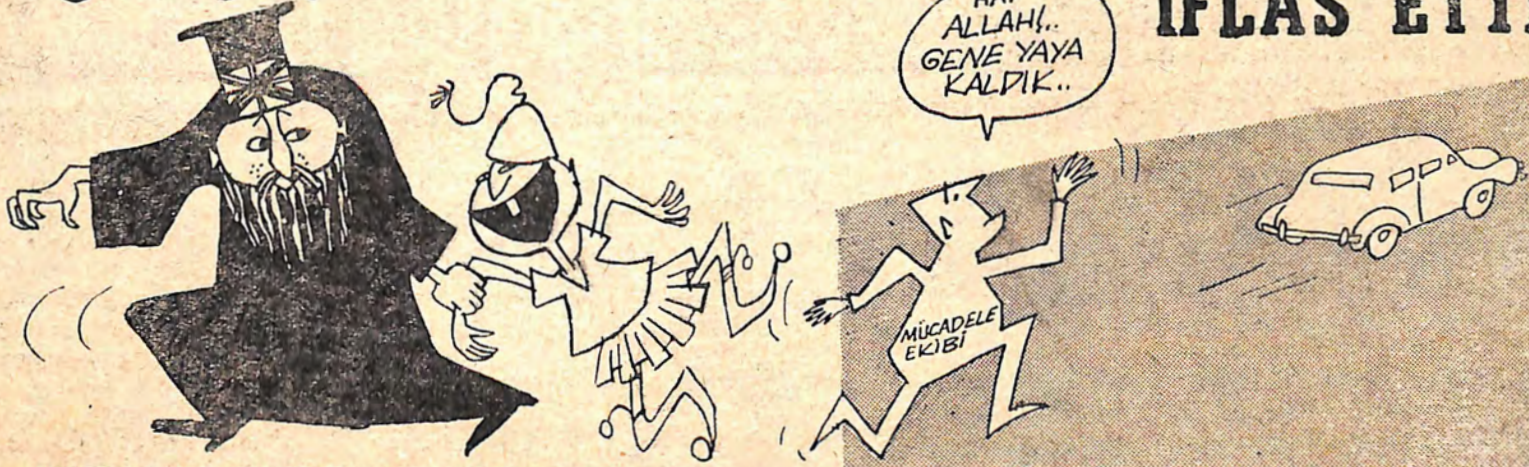
E, insaf et sevgili Kalafat, bunlara da ufak tefek dersek sana ne diyelim?

SİP!

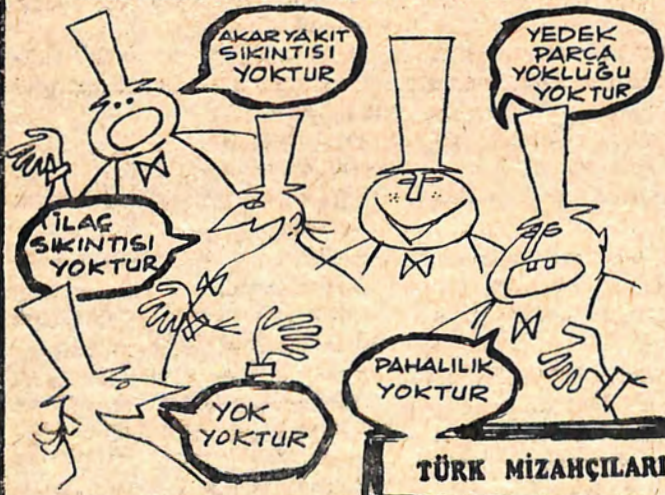

İngiliz papazı kız kaçırdı

Şoförlerle mücadele İFLÂS ETTİ

KIRK-anbar

Kemerleri sıkamıyacağımız anlaşıyor

— Ulan Konya vilâyetine mi geldik, Haymana ovasına mı geldik? Burası ne cehennemim di-bi... Yahu, bu millette hiç akı yok mu? Bu dağ başında ev yapı-lır mı?

Küçük oğlan:

— Dağ başı değil, deniz kıyısı... dedi.

Yolun yolluğu kalmadı, tümsek-ler, iniş, çıkış... Arabanın arkası küt küt vuruyor. Derken en ön-deki araba durdu, ikinci, sonra da bizimki durdu. Arabadan in-dik. Ben hemen, geniş bir soluk aldım:

— Çocuklar, şu manzaranın gü-zelliğine bakın... Bizim evlere gel-diğimiz belli.

Oğlan:

— Manzara nerde baba? diye sordu.

Öyle canım sıkıldı ki:

— Kör müsün ulan, dedim, cen-net gibi bir yer. Şu tabiatın gü-zelliğine bak!...

Ayağımızı bastığımız yer, kız-gın kaya parçalarıydı. Önümüzde de kayalar, kıvrım kıvrım, kuşak kuşak bükülmüşlerdi. Jeoloji tat-hikati için aramakla bulunmaz bir yerdi. Kayalarda yankılanan güneşin sıcak alev alev yüzümü-

— Ne de güzel deniz havası e-siyor, dedi.

Bu sırada «Bülbül Yuvası Evle-ri» sahibiyle üç şoför kavga et-mekteydiler. Şoförler, burdan bir adım ileri gidemeyeceklerini söy-lüyorlardı. En edepsizi de bizim şoför:

— Bayım, diyor, bu bayırdan katır olsa çıkmaz be... Araba gi-der mi?

Ev sahibi olmak umudu içimi-ze öyle yerleşmiş ki, müşteriler-den şişman kadın;

— Aaa, ayol gayet tatlı bir me-yil... Araba çıkmaz olur muymuş hiç, dedi.

Kaynanam kızdı:

— İlâhi hanım, dedi, siz meyl görmemişsiniz, bunun neresinde meyl?

Dümdüz bir arazi...

Şoförler gelmeyince, bizim ma-hallenin sahibi:

— Bayanlar, baylar, iki adım-lık yol kaldı, buyrun gidelim, de-di.

Şoförlere döndü:

— Siz burda bekleyin, dedi.

Şoförün biri:

— Yahu, bu güneşin altında a-rabalar çatlar, beklenmez, dedi.

Şoförlere:

— Artık uzum ettiniz, dedim.

Siz yalnız dikkat edin de rüzgâr-da durmayın, nezle olursunuz.

Ceketimi çıkarıp elime aldım. Ceket sıkısam, bir kova ter aka-cak.

Ya Allah, dedik, çıktık yola. Yü-rüdüğümüz önce araba yoluydu, sonra bir keçi yolu oldu, daha son-ra büşbütün yol kayboldu, çiğ a-raziye düştük, çiğ ve dalgali bir arazi... Bütün müşteriler birbiri-mize, manzaranın güzelliğini an-lata anlata bitiremiyorduk. Ne ka-dar gittik hilmiyorum, müşteri-lerden biri, mahallenin sahibine:

— Acaba şimdi hangi vilâyet dahilinde bulunuyoruz? diye sor-du.

Mahallenin sahibi adama ters ters bakınca ben araya girip:

— Bayım, rica ederim, dedim adama, burası İstanbul'un göbeği sayılır.

— Sayılır ne demek, İstanbul'un göbeği... dedi.

Ben de:

— Hani, yâni... dedim.

Dalgali arazide iki, üç tepe aş-tık. Çürük bir araziye geldik. A-yaklarımızın altındaki taş kırıntı-ları bastıkça kayıyordu. Şişman kadın:

— Artık uzum ettiniz, dedim.

yanan kıpkızıl bir kayanın dibiy-di. Yumurtayı bıraksan, iki dakı-kada pişer, uskumruyu koysan hemen çiroz olur. Kaynanam:

— Bir ayak önce sağ salim evi-mize gidelim, dedi.

Biz, ayak basmamış çöllerde keşfe çıkmış «heyet-i seferiye» lere dönmüştük. Benim küçük oğ-lan:

— Yorulduum... diye mızıldan-mağa başladı.

Ağabeyisi:

— Sus ulan, dedi, ev deniz ke-narında, şimdi denize gireriz.

Ama biraz sonra o da:

— Susadım... diye tutturdu.

Bizi getirenlerden biri:

— Nerdeyse geldik, biraz bek-le...le... Buz gibi suları var, dedi.

Bizim tayfa dökülmeğe başladı. Küçük oğlanı kucığıma aldım. Kız:

— Ben artık gidemem, dedi.

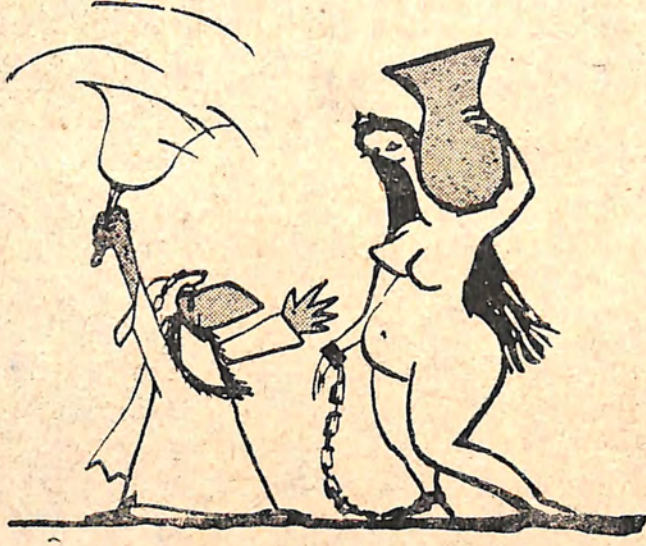
Kaynanam ona:

— Kız seni burda kurtlar par-calar, dedi.

Müşterilerden bir erkek:

— Merak etmeyin teyze, bu ka-dar sıcak yerde kurt yaşamaz. Olsa olsa aslan kaplan bulunur, dedi.

Yamaçlar, sırtlar, bavarılardan sonra zorlu bir dağa varduk ki,

Geçmişte Bugün

benim diyen dağcı burdan zor çıkar. Ben çok kızdım, bizim aile efradına:

— Yahu, böyle yere çoluk çocuk gelinir mi? diye bağırdım, baksa nıza herkes tek başına gelmiş. Ne vardı da doldunuz? Seyran mı var?

Bizimkilerin hepsi dağın dibinde kaldılar. Ben teker teker hep-sini, kimini kucacımda, kimisini sırtımda dağa çıkardım. Dağın do ruğuna çıkınca, önümüze bir yay-lâ açıldı. Mahallenin sahibi:

— İşte geldik, dedi.

Elimi gözlerime siper edip, göz terdiği yöne baktım, ama bir şey göremedim. Öbürleri de benim gibi baktılar. Onların da bir şey gördüklerini sanmıyorum. Ama, yaşlıca bir erkek:

— Ooo, güzel yermiş doğrusu... dedil

Şişman kadın:

— Çok güzel, dedi.

Benim kızla, iki oğlandan baş-ka hepimiz, gösterilen yerin gü-zel, çok güzel olduğunu söyledik. Kız:

— Baba, apartıman nerde? de-di.

— Dağı aşınca görünecek her halde... dedim.

Oğlan:

— Deniz nerde baba? dedi.

— Oğlum, dağ başında deniz olur mu? Şu dağı aşalım, denizin dibine ineceğiz.

Yaylada bir zaman daha git-tikten sonra, bir takım taş yığın-larının yanına geldik. Karşıdan iki adam hop diye bir yerden çık-tı, bizi karşıladı. Taş yığınlarının sağ yanında yer, bir karış kadar eşelenmiş. Mahallenin sahibiyile beraber gelenlerden biri:

— İşte efendim, burası... dedi.

Şişman kadın:

— Neresi? dedi.

Bu sefer adam parmağıyle, dört köşe kazılmış toprağı gös-terdi:

— İşte burası?

Ben:

— Yer çok güzel, dedim, apar-tıman nerde?

— Burda beyim. Burası kapı. Bir kapı da arkada var. Her kat-ta üç daire

Eliyle, eşelenmiş toprak üstün-de, her bölük evin bölümlerini gösteriyordu:

— Burası yatak odası, burası bir oda daha... Mutfak bir yirmi-ye, bir otuz beş...

Bana döndü:

— Siz dördüncü katta mı istiyorsunuz?

— Evet...

Eliyle, gökyüzüne doğru bir ye-ri gösterdi:

— Sizin daire burası... Şurda banyo var... Antre çok geniştir. İcabında misafir odası olarak ta kullanılabilir. İkiye iki buçuk...

Sonra hepimize birden anlatma-ğa başladı:

— Bu blok apartımanda on beş daire var...

Hepimizin gözü havalardaydı.

— Bu on beş dairenin on biri satıldı.

Havada bir sineğe bakar gibi başımızı o yana bu yana çevirerek bakıyorduk.

— Dört daire kaldı.

Sanki apartımanı yalnız o gö-rüyor, biz bu büyüklü apartımanı göremiyorduk.

— Dairelerden yalnız biri üç oda, öbürleri dört oda. Gördüğü-

nüz gibi çok sağlam malzemeyle yapılmıştır

Öbür müşteriler de bizim gibi evsizlikten kim bilir nasıl sıkış-mışlar ki, hiç kimse sesini çıkar-mıyordu.

— Biz apartıman bitmiş san-dıktı, dedim.

— Nerde bayım, dedi, bitse boş yer kalır mı?

Öbür müşteriler, sanki alacak-ları kat ellerinden kaçacakmış gi-bi bana kızarak:

— Nerde o bolluk...

— Oh maşallah, hazır apartı-man bulacak efendi...

Diye söylendiler.

Ama benim sözümünden cesaret alan başka bir müşteri:

— İlânınızda tren istasyonuna iki dakika diye yazıyor, dedi.

Mahallenin sahibi:

— Sizin koşmanıza bakar, de-di, çok kıızı koşarsanız iki daki-ka bile sürmez. İstasyon nah şu-rası.

Bu sefer ben:

— Tren apartımanın önünden geçiyor, dedim, yâni öyle sayılır.

— Apartıman, trene, istasyon-dan daha yakın... dedi.

Yaşlı adam:

— Manzara? dedi.

Müşterilerden biri:

— Yoo... Manzaraya diyecek yok, dedi.

Mahallenin sahibi:

— Daha bu bir şey değil, dedi, gece olsun da mehtapta seyredin siz burasını.

Bir kadın:

— Doyum olmaz, dedi.

Küçük oğlan «Su» diye bağı-rıp duruyordu.

— Suyu var diye yazıyor ilân-da... dedim.

Mahallenin sahibi, bizi karşıla-yan iki işçiden birine:

— Su getir!... dedi.

Adam koştu, çıkarıklı kuyuya bir kova saldı. Adamlardan biri:

— Burdaki suyun üstüne su yok, dedi, her 3v bir kuyu kaza-bilir. Elli, altmış metre sonra he-men su çıkıyor. Hem de şerbet gi-bi bir su. Hiç şişkinlik vermez.

Ne yerseniz hemen hazmettirir. Su değil, mübarek gazoz. Sonra içinizde ne kadar kum, taş, pislik varsa hepsini döker, söker çık-a-rır.

İşçi boyuna kuyuya ip sahyor-du. Saldı saldı, sonra arkadaşına:

— İp getir ulan!... diye bağırdı

Arkadaşı, koştu bir kangal ip getirdi. Yeni gelen ipi, kovanın l-pine eklediler, aşağı saldıfır. O ip te bitti: Kuyu başındaki:

— Bugün su çekilmiş, ip getir, dedi.

Arkadaşı bir kangal daha ip ge-tirdi. Onu da bağladılar.

Adam:

— Şehirdeki gibi burada su sıkıntısı yok, dedi, bir motorpomp tak, gürül gürül su aksın...

Hepimiz susuzluktan yandığı-muz için, kuyunun başına toplan-muştuk. İpi salan işçi:

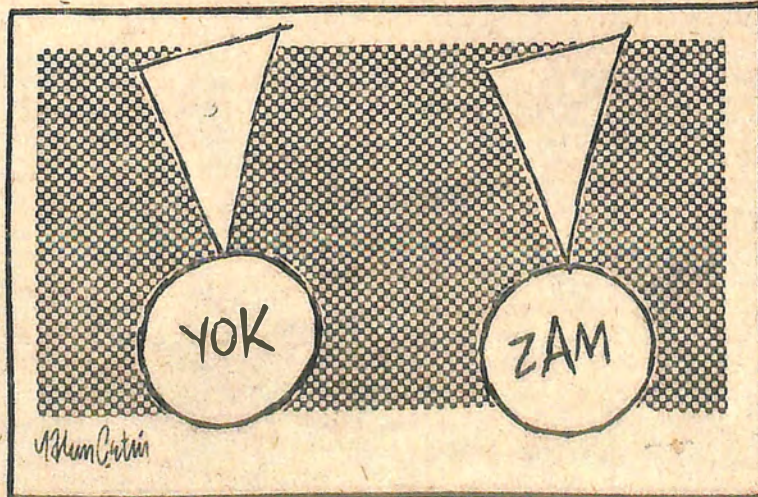
— Su kaçmış yahu, daha ip ge-tir, dedi.

Arkadaşı bir kangal ip daha getirdi. Müşterilerden biri:

— Şehirde nedir çektiğimiz su sıkıntısı, dedi, burda su sıkıntısı yok. Yeter ki bol bol ip olsun.

Başka bir müşteri de:

— Bursa olsa olsa ip sıkıntısı olur, dedi.

Madalyanın ters tarafı!..

Kuyubaşındaki işçi:

— Bu namussuz kuyunun dibi mi delindi yahu, dedi, getir ulan şuradan bir kangal ip daha...

Bir kangal daha ip geldi. Kova ipinin ucuna bağlandı. Aşağı sallandı. Güm diye kuyu dibinden bir ses gelince, mahallenin sahibi:

— Duydunuz ya sesi, dedi, ne ses!... İyi suyun sesi işte böyle güm güm öter.

İşçi kovayı yukarı çekmeğe başladı. Ama ipin ağırlığı, kovanın ağırlığından çok olduğundan adam yoruldu, arkadaşına nöbeti bıraktı. Küçük oğlan:

— Baba, su... deyip duruyordu.

— Dur oğlum, çekiyorlar... dedim.

Öbür işçi de ipi çekmekten yorulmuştu, nöbeti arkadaşına verdi. Kova dışarı çıktı. Ama boştu: İşçi:

— Tuh... dedi, ulan kova delikti, yukarı çıkana kadar delikten su akmış be...

Kova büsbütün de boş sayılmazdı. Şişman kadın kovaya başını soktu. Zavallı yanımtı. Gırtlığından giden suyun lıkırtısını duyuyorduk. Kadından sonra müşteri rillerden biri kovayı başına dikti. Ondandır öbürleri: Her içen:

— Ooo, şeker gibi su... Buz mübarek... diyorlardı

Kova üç kere kuyuya daldı çıktı. En sonra ben içtim. Suya hiç diyecek yok, İngiliz tuzu, hintyağı bu suyun yanında limonata gibi kalır. Renginin koyu kahverengi olmasından, bir de içinde çamur bulunmasından başka hiç bir kusuru yok. Her su içenin dudaklarından aşağı çamur sızıyordu. Elimle ağzımdaki çamurları sildim,

— Su değil, âh... hayat mübarek... dedim.

Şişman kadın:

— İlânda etrafı meskûn diye yazıyordu, dedi.

Mahallenin sahibi:

— Meskûn ya, dedi, görmüyor musunuz? Bu adamlar burada kalıyorlar.

İki işçinin çadırını gösteriyordu.

— Resimdeki asfalt yol nerde?

— Şuradan indiriz mi asfalt. Evler yapılmış buradan da geçecek...

— Yol bile istemez, her taraf beton gibi maşallah...

— Okul nerde?

— Okul, şu tümsek var ya, onun arkası... Onun sağında camii... Daha geride hastane.

Gazino da şurda. Çarşısı, mahallenin ortasında:

Şişman kadın:

Aman çok iyi, dedi, bakkala seslen, istediğini getirsin.

Büyük oğlan:

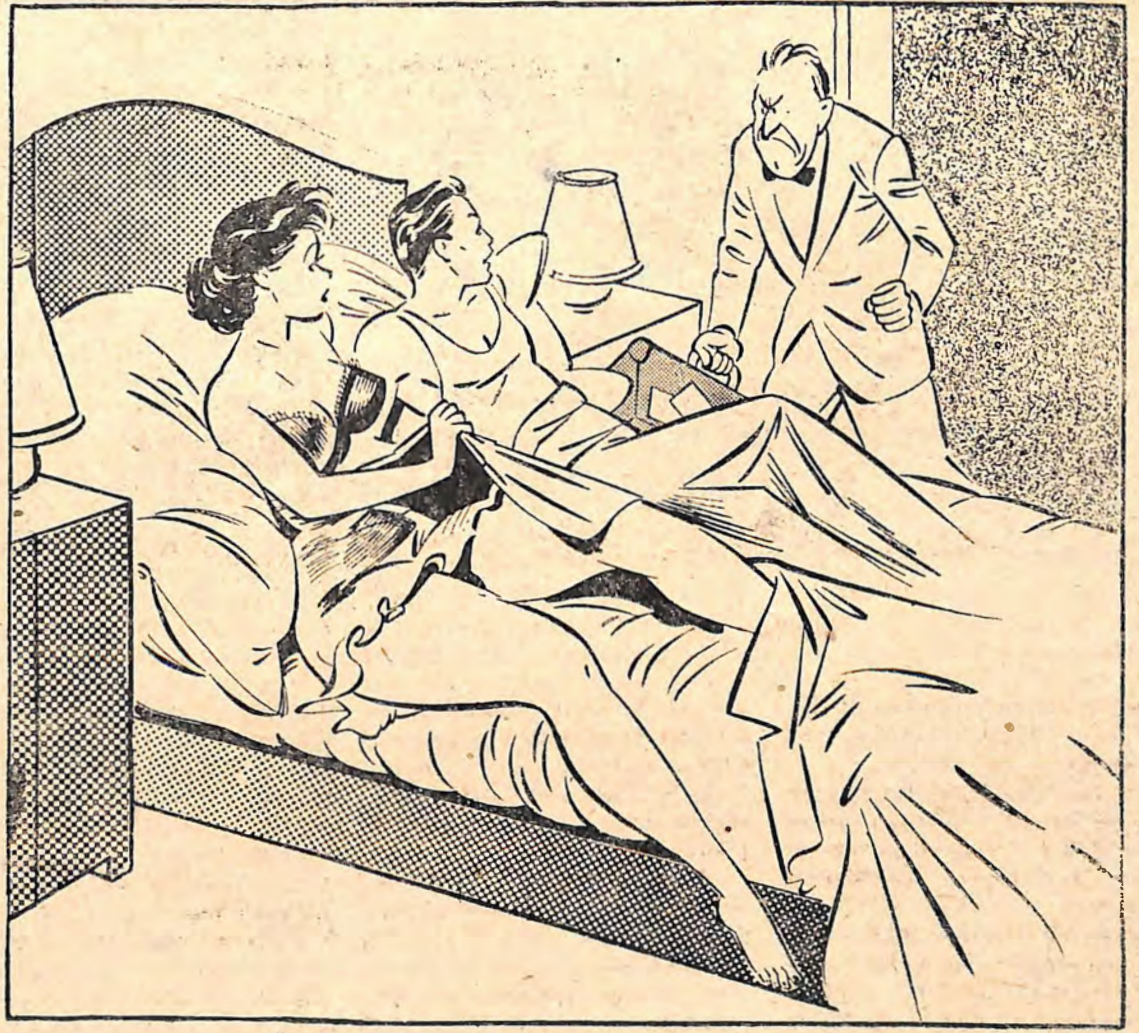
— Deniz nerde? diye sordu.

Kavnanam:

— Yaa, plâhı neresi? Romatizmalarım için kum banyosu iyi geliyor... dedi.

Mahallenin sahibi:

— Tam size göre burası teyze, dedi, deniz işte görünüyor ya...

— Kabalık yapma İrfan, dur sana takdim edeyim, sonra münakaşa edin!..

Hepimiz, bulunduğumuz tepeden üstünden ayrı ayrı yerlere doğru baktık. Hiç kimse denizi görememişti. Mahallenin sahibi:

— Efendim, deniz üst katlardan görünür, dedi. Apartmanın üstünde geniş bir taras var. Tarastan denizi görmek için herkes faydalanabilir.

— Alt katlardan görünmez mi?

— Görünür. Bütün Marmara yağının altında. Burdan bile görünür. Bakın, şuraları hep deniz...

Şişman kadın:

— Bayıldım, dedi, doğrusu denizi çok güzel.

Gözlüklü bir müşteri, sanki her şeyi görmüş te bir denizi görememiş gibi:

— Ben denizi göremiyorum, dedi.

Mahallenin sahibi:

— Bir küçük dürbün ister, dedi.

Şişman kadın:

— Dürbünü de beraber veriyor musunuz? diye sordu.

Mahallenin sahibi:

— Biz artık dürbünü vermiyoruz. Onu siz alırsınız, dedi, biz yalnız elektriği getirttik.

— Elektrik nerde?

— Bütün tesisatı yapıldı, yalnız direkleri dikilecek. Bir direklere kaldı iş...

Hepimiz beğenmiştik. Mahallenin sahibi, parsellenmiş bir arazi planı çıkardı. Her parselin üstüne kırmızı kalemle caru konmuştu.

— Bakın bu evler satıldı, dedi, şimdi bu boş kalamaları...

ni istiyorsanız ayırtın.

Gözlüklü müşteri:

— Evler ne zaman bitecek? dedi.

— Efendim evler... Şimdi on iki bin lira vereceksiniz. Temel kazılınca, beş bin lira daha vereceksiniz. Temeli çıkınca üç bin lira. Birinci kat çıkınca yedi bin lira... İkinci kat çıkınca beş bin daha... Üçüncü kat çıkınca on bin... Dördüncü katta beş bin... Sonra doğramalar başlayınca, iki şer bin... Çatı kapanıp camlar takılınca onar bin. İçeri girerken beşer bin. Onan sonra geriye kalanı, sekiz yılda taksitle alacağız.

Kâtibine döndü:

— A! oğlum, on ikişer bin lira da, makbuz ver beylere...

Şişman kadın:

— Ama ilânımız öyle değildi, dedi.

Gözlüklü müşteri:

— On iki bin peşin, gerişi taksit yazıyor.

— Biz de öyle diyoruz. Temel kazılınca beş bin, temel çıkınca... Hep taksit taksit...

Müşterilerden birisi:

— Burda manzara filân yok, dedi.

Şişman kadın:

— Manzaradan geçtik, hani deniz, hani yol? diye söylendi.

Bir müşteri de:

— Ne su, ne elektrik... Burda bir sev yok yahu... dedi.

Ben:

— Evde çok hardeşim, hadi ev

olsa neyse... dedim.

Hep birden otomobilleri bırakmıştık. Yolda, burasının oturulacak bir yer olmadığını birbirimize anlatıyorduk.

Düşe kalkan otomobilleri bıraktık. Şoförlerden biri dayanamamış gitmiş. Hepimiz üst üste iki arabaya dolduk. Gece yarısı şehre girdik.

Ertesi günü yine gazetelerde gördüğümüz başka bir yere, «Yüz on bir Evler» mahallesine gittik. Orası birinciden de beterdi.

Şimdi biz üç aydır cebimizde para, ev arıyoruz. Dün akşam karıma:

— Kaç para kaldı? diye sordum.

Karım, on iki bin liradan kalan parayı saydı:

— Tas tamam, bin üç yüz seksen lira, dedi.

İçkiyle başım his hoş değildi.

— Şuradan bir şişe rakı aldır, iyi bir sofraya kur, camım içmek istiyor, dedim.

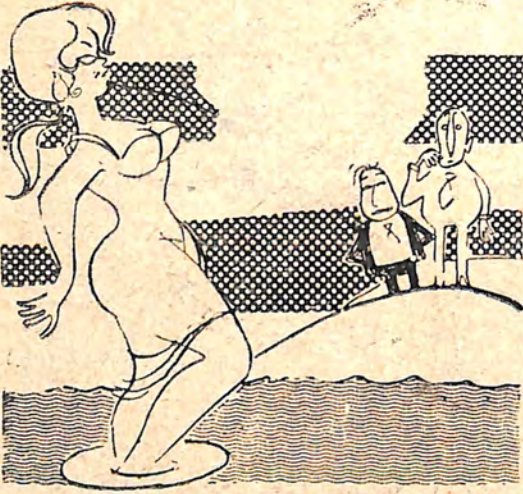
Ağzına içki koymamış olan karım:

— Benim de canım istiyor, dedi.

Bizim oturduğumuz kat satılıyor. Biz ev bulamadık. Gazeteden aldığım bir yıllık param da hitti:

Şimdi ben bir yıl para almadan çalışacağım demektir. Amaaan sen de... Buz gibi rakı geldi sofraya.

— Havdi serrefinize, sağlığınıza baylar bayanlar...

Yazan :

Yalçın KAYA

— Bu heyecan ne?
— Milli heyecan! Şeylere rezil olacağız.
— Neden rezil olacaktınız?
— Karı milleti denize entariyle giriyor ya, ondan! Coniler, hani siz inkılâp yapmıştınız, dediler mi ölmek lâzım.
— Bak, o mühim!
— Yaaa! Aman bir şeyler yapalım.
Burgazda entarili yüzücüler, çoğunluğu teşkil ediyor. Neymiş?

— Hani öyle bir şey yaparsanız, size ömrümce müteşekkîr olurum! dedi. Bana mayodan başkası gitmiyor. Entariyle şişman görüntüyorum.
Bakırcı Himmetin karısı:
— Denizde entari, hem gerilik, hem rezillik. Orasını çek, burasını yapıyor; burasını çek, şurası yapıyor.
Nakliyecî Rasim'in kızı Nihal ise:
— Mayo çok iyi, dedi. Entari

Entarinin Mahzurları

BURGAZDA bir oda tuttum. Mevsimliği dört yüz lira. İstanbul kıyılarına nazaran ucuz, çok ucuz. Odamın kapısı kumsala açılıyor. İki metre sonrası deniz. Manzara fevkalâde. Hava da fevkalâde... Gece kaçta yatarsan yat, sabah beşte, beş buçukta kalkıyorsun.

Her şey iyi hoş ama, yüzme bilmemek fena. Yüzenlere hayran hayran bakıp duruyorum. Yirmi yıldır sahile indigim yok. Pederin elbiselerini okutmasaydım, yine de ineneğim, inebileceğim yoktu. Velhâsıl, yüzme bilmiyorum. Fakat allem edip kallem edip öğreneceğim. Bakın şuraya yazıyorum. Öğrenmeden dönersem, bana Demokrat desinler.

Baca kadar şeyler yüzün de, ben yüzemiyeyim! Niçin niçin?... Üstelik gazeteciyim. Cezası ağır, vücüdün hafif kişilerin mesleğindedir. İnsanı da vücut yüzdürür. Ceza batırır, arkadaş. Ama, onların cezası denizde sökmez. Deniz birinci sınıf temizleyicidir. Cezala-

rı bir temizler. bir temizler ki, şaşar kalırsın. Böyle yaptığı için de onu mahkûm ettiremezler... Bunlar denize sökmez. Fi tarihinde serseri bir imparatorun attırdığı dayak da sökmedi.

Yüzmeye çok hevesliyim. Deniz sakinken dalı dalıveriyorum. Arka üstü yüzmek kolayıma geliyor. Çırpın bre çırpın! Üç adım kadar gidince, Faîge soruyorum:

— Nasıl be?

— Bravo bravo!.. Karada bu kadar çırpınsan, uçarsın namussuzum.

Şort giyiyorum. Mayo giymiş erkekler, bana, müstemlekeler nâzırının basın toplantısını hatırlatıyor... Bikinili kadınları tenkit etmekle, sırfışıklam aptal olduğumuzu ortaya koyuyoruz. Erkeğin mayolu hali, kadının anadan doğma halinden daha mı az müstehcendir? Birakın bikiniyi!...

Kövlü de bunu, mayolu erkekleri düşünmüş olacak. Direklerde levhalar: «Mayo ile gezmek yasaktır!»

Faikten duydum: Bizim Bursa'dan bir hanım, köy içinde şortla gezmeye kalkmış. Köy kahvesine varmadan çevirmişler:

— Abla, böyle gezmek yasak.
— Yalnız gezmek mi?
— Mayo ile gezmek...
— Ama, bu mayo değil ki, şort!
— Anlamayız! Köyün kanunu böyle. Ne mayo, ne şort!
— Ne mayo, ne şort mu.
— Evet, abla!
— Denizde?
— Denizde giyebilirsin. Köy için de yasak.

— Madem yasak, çıkarayım.

Kadın, sinirden titreye titreye, soyunmaya başlamış. Bluzu çıkarmış, sütyeni çıkarmış, şortu çıkarmış. Çıkaracak şey kalmayınca da dilini çıkarmış.

— Aman abla, ne yapıyorsun?..
— Kanuna uyuyorum.
Bir hasıra sarıp sarmalayıp kaldığı eve götürmüşler.

Koşa koşa gelmişti.
— Ne o Faik? dedim.
— Dört Amerikalı, kayahğın ilerisine çadır kuruyor. Taş ocağının oraya.
— Neyin nesiymişler?
— Bilmiyorum vallahi.

Mayo günahmış! Entari daha kapalı demek istiyorlar. Doğru mu? İslanmadığı zaman, evet! Ama, suyu yiyince, tül vazifesi, tahrik macunu vazifesi görüyor.

Faikle uzun uzun konuştuk... O, entarililerin listesini çıkaralım. diyordu. Sonra, onların babalarıyla, kocalarıyla görüşecektik. Makul buldum. Derhal listeyi hazırladık. Faik, bu arada dedi ki:

— İlk kendilerine danışalım. Razi olmazlarsa, gayretimiz boşa gider.

Haklıydı. Olur, dedim... Bitparında terzilik yapan Emin Rifki beyin karısına:

— Sevim hanım, dedik, mayo giymek ister misiniz, istemez misiniz? Lütfen içinizden geldiği gibi söyleyin.

— Oyniyaraktan isterim. Yeter ki, Emin kızmasın.

— O ciheti biz hallederiz.

— Ah, ne iyi olur!

Floş karaborsacısı İhsan beyin doksan kiloluk karısı Semra hanım:

nanay!.. Bir bakıyorsun şişiyor, bir bakıyorsun yapıyor, bir bakıyorsun sıyrılıyor.

Kadınlar dünden tav. İş adamlarında. Doğrusunu isterseniz, iş adamlarında değil, bizde: Bizim yapacağımız ağızlar. Sırası gelmişken söyleyeyim: Biz (göz çıkardığımız için) kaş yapamayız ana, mükemmel ağız yaparız. Bu bahiste üstümüze yoktur. Yaptığımız ağızlar, üç türdür:

- 1 — Açık ağız.
- 2 — Sımsıkı kapalı ağız.
- 3 — Vadeden ağız.

Dış memleketlerden gelen talepleri karşılayabilmesi için, ağız sanayimizin 1950 yılından evvelki ne kıyasla çeyrek misli genişletilmiş olduğu cümlelerin malûmudur. Bununla beraber, Almanyaya sevkedilen ilk parti hemen geri çevrilmiş ve sebep olarak şu gösterilmiştir:

«Ağızlarımız rakı kokuyor!»

Almanyadan gelen mektup şöyle bitiyordu:

Maşallahaaah!

Hem Kemal, hem Ay, hem Gün!..

«Bize süt kokan, ayran kokan
ağızlar gönderin.

Hürmetkârınız
Hasan Şanzuman

Eşref Şefiğin süt, Fahrettin Ke-
rimin ayran kokan ağızlarını gön-
dermek vardı. Bunlar partiye lâ-
zım, diye göndermedik.

Entari-mayo mücadelesinden ne-
relere kaymışız. Kadınlar, tav, iş
adamlarda! dediydik. Onlara Ame-
rikalılardan açıp;

— Bizi böyle görmesinler!

Demek doğru değil. «Karıları-
mızı, kızlarımızı elin şeylerine mi
seyrettireceğiz?» şeklinde bir ce-
vapla karşılaşabiliriz. Faik:

— Entarinin mahzurlarını sıra-
layıverelim! dedi.

— Fena fikir değil.

Hakikaten fena değil. Sayılıp
dökülen mahzurlar, entariyi göz-
den düşürebilir. Gerisi kendiliğın-
den gelecek. Yâni mayo!

Siftahı aktar Mustabeye yaptık:

— Denize entariyle girmek sivil
girmekten berbattır.

— Ne gibi sivil?

— Çıplak, çıplıplak.

Ondan sonra veryansın:

— Entari şöyle berbattır, entari
böyle berbattır.

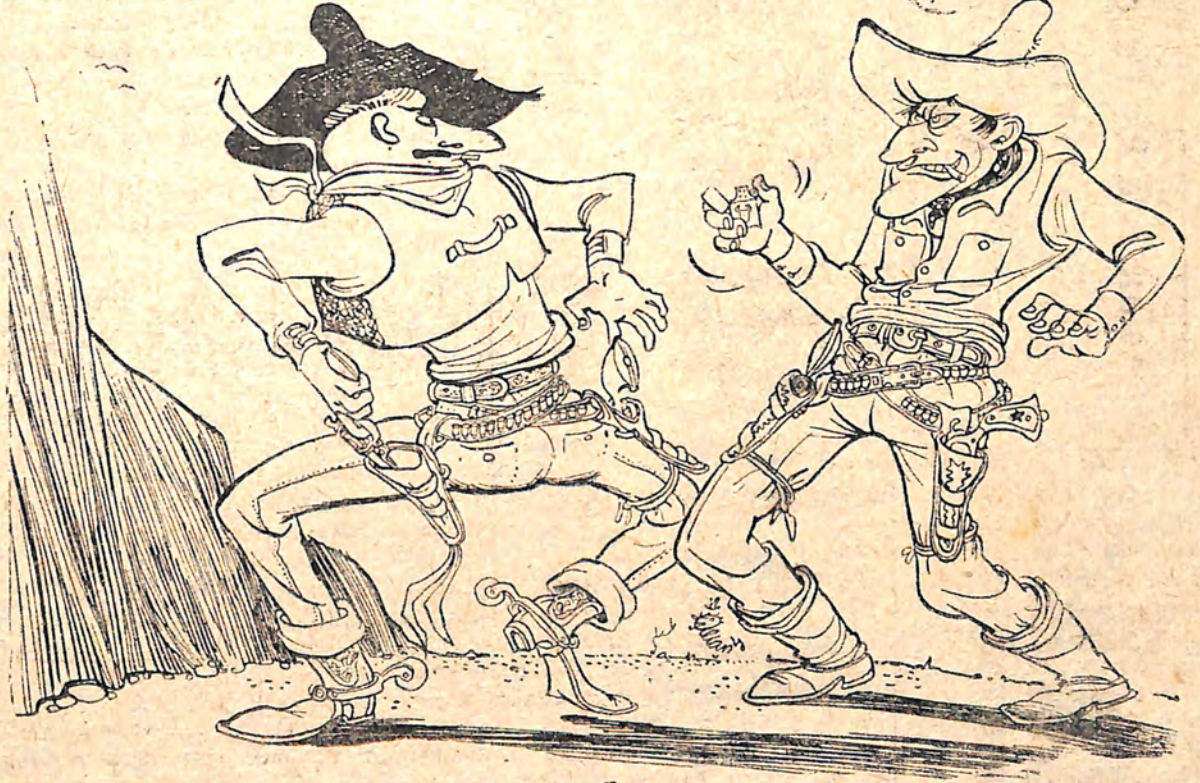
Mustahey:

— Sahiden de herbatmış, dedi.
İyi ki gözümlü açtın. Köroğluna
söyliyeyim de, çarşafı girsın ar-
tık.

Bir telâşlandık:

— Aman Mustabey! Çarşaf en-
tariden de beterdir. Çünkü çarşaf
şöyledir, çarşaf böyledir.

Aklı yatıncaya kadar konuştuk.
İkinci durak: Kadayıfçı Kâmil...

— Kıpırdama, yakarım!..

— Kâmil Ağbi, entari şöyle
berbattır, böyle berbattır. Çarşaf
desen, o da öyle.

— Manto en münasibi.

— Sen ne diyorsun, ağbi?!..

Manto şöyle berbattır, manto böy-
le berbattır.

Kocalar, babalar yavaş yavaş
yola geliyorlardı. Entarinin sırtı,
her zaman yere gelir ya, bu defa
bir başka türlü geliyordu. Muha-
taplarım:

— Buna derhal son vermek lâ-
zım!

Gibilerden kesin konuşuyorlar-
dı... Üç güne varmadan kokusu
çıktı: Entarilere deniz yasak
edilmişti. Şimdi, denizden mahrum
kalan kadınlar, Faikle ikimize do-
muz görmüş hacı gibi bakıyorlar.

Yalçın Kaya

VAGON:

Demiryolu üzerinde yük ve
yolcu taşıyan araba. Yataklısı
vardır, yemeklisi vardır. Hat-
ta pirelisi, tahtakuruluşu bile
vardır!

Vagonları, demiryolu üstün-
de lokomotif çeker.

İnsanlar da hayat yolunda
böyle yürümezler mi?.. Pek
azı lokomotif insandır, pek
çoğu vagon insan. Adnan Men-
deres misali, takip peşine, sür-
rükler, götürür!

VEFA:

Adını İstanbulun meşhur bir
semtine veren, hem şair, hem
mutasavvıf Konyalı bir Şeyh-
dir. Bu kelime, sevgide, dost-
lukta bağlılık anlamına da ge-
lirse de, şimdi o da Şeyh Vefa
gibi vefat etmiştir!

Merhum İsmail Safa'nın kar-
deşi şair Vefa'nın «Eş'âr-ı ve-
fa» isimli bir şiir kitabı var-
dır. Şu beyti pek meşhurdur:

Vefalı olmak isteyen
Vefalı âdem olmalı!

Eskiden, şimdi ise olan id-
dâsı de meşhurdu: Peyamî Sa-

fa, Hasan Ali Yücel, Yusuf
Ziya Ortaç ve ressam Elif Na-
ci Vefa'lıdır.

Zamanımızda, Vefanın meş-
hur olan bir spor klibü, bir
de bozası kalmıştır!

VEKİL:

Bir kişinin, kendi adına iş
görmesi, hizmet etmesi, imza
kullanması ödevini verdiği
kimse.

Misal: Dâva vekili, umumî
vekil, vekilharç, milletvekili,
devlet vekili...

Şu ata tekerlemesi meşhur-
dur:

El vekil-ü kel asil
Velevkâne kör Vasil!

Bu kelime, bir de saçmasa-
pan konuşanlar için «herzeyve-
kil» şeklinde kullanılır...

Fıkra:

Komşularına öğünen kadın:

— Bizim kıza da bir vekil
talip oldu, der.

Hasetle sorarlar:

— Yaaa, tebrik ederiz... Da-
hiliye Vekili mi?

— Hayır...

Heyecanları biraz daha ar-
tar:

— Hariciye mi yoksa?..

— Değil!..

— Maliye, Münakalât, Sıh-
hiyye falan mı?

— Hiç biri değil kardes...

— E. ne vekili öyleyse?

Kadın göğsünü gere gere,
gözlerini bayıltı bayıltı cevap
verir:

— Dâva vekili!..

VARTAN:

Eski gazetecilerden bir Er-
meni vatandaşın adıdır. Cüm-
huriyet'de kütüphane memuru
iken, bir gün Yunus Nadi bey
merhum, omuzunu oksıyarak:

— Maşallah Vartan, der, hiç
ihtiyarlamıyorsun...

Vartan efendi kır bıyıkları-
nın altından hazin hazin gü-
lümseyerek cevap verir:

— Yaşamooruz ki ihtiyar-
laalm!..

VELİ:

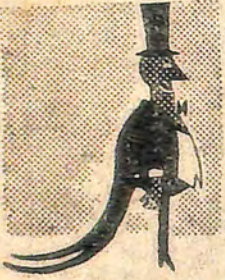
Ahmet, Mehmet, Hasan, Hü-
seyin gibi isim. Ermiş mânâ-
sına gelir. Çoğulu «evliya»-
dır. Atalarımız, söz tekerle-
mesi olarak:

Ha Ali Veli,
Ha Veli Ali!

Demislerdir. Kimsesiz bir
çocuğun idaresi eline verilen
kimseye de velli derler.

Tarihte en şöhretli velli, Bi-
rinci Abdülhamit devrinde
Şeyhülislâm olan Veli Efendi-
dir. Çirpici çayırı civarında
bir çeşme yaptırdığı için, şim-
di o semte Veliefendi denil-
mekte ve at koşturup namus
dairesinde kumar oynatılmak-
tadır.

Kıza Teflik, meşhur bir hic-
vinde şöyle diyor:
Nice akıllılar deli görünür,
Yezidin kurnazı velli görünür!

HEDEFİMİZ

YAĞLI

KUYRUK

Temmuz

24

Perşembe

1958

Kuyruk

BAGIMSIZ BAGSIZ, IPSIZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

Aslan Marka Pencere
Camları

Her yerde arayınız!
Bulabilerseniz aşkolsun, lütfen bize
de haber veriniz.

VATANDAŞIN BONCUK, KABAK ÇEK- irdeği, Hint yağı, İngiliz tuzu, Amerikan bezi bul- amadığı tamamen asılsız ve uydurmadır.

Biz yalan haberler verdik. Vatandaşların sıkıntı çektiğini biz uydurduk
KUYRUK GAZETESİ YAZI İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜNE

Muhterem Kuyruk gazetesi-
nin 13 temmuz tarihli nüsha-
sında vatandaşların boncuk,
kabakçekirdeği, Hindyağı, İn-
giliztuzu ve Amerikan bezi sı-
kıntısı çektiği hakkında veri-
len haber tamamen asılsız,
uydurma ve yalandır. Memle-
ketimizde hiç bir zaman bon-
cuk sıkıntısı çekilmediğini an-
lamak için, vatan sahının her
iki, üç yüz adımı bir ku-
rulan eczanelerin vitrinlerine
bakmak kâfidir. Eczanelerimiz
tıklım tıklım boncuk ve bon-
cuktan mamül bilezik, kolye,
gerdanlık gibi her türlü ihti-
yaç maddeleriyle doludur.

Kabakçekirdeği için verdi-
ğiniz haber ise, külliye asıl
ve esastan âridir. Elimizde ih-
tiyacımızdan çok fazla ve bol
miktarla kabakçekirdeği bu-
lunduktan başka, bu yıl kabak
istihsalı yüzde beş yüz arttı-
rılmış ve çok verimli kabak
mahsulü alınmıştır. Çekirdek-
siz kabak olmayacağına göre,

münasebetlerimiz sıkı bir dost-
luk havası içinde devam et-
mektedir. Hindistandan bol
miktarla hintyağı sevkıyatı
ovam etmektedir. Geçen ay
içinde bir miktar hintyağı sı-
kıntısı çekilmesi, hintyağı dol-
durmak için gönderdiğimiz te-
nekelerin delik olmasından ile-
ri gelmiştir. Şimdi, lehim ol-
madığı için tenekelerin delik-
leri üstü ile tıkanmış ve bol
miktarla hintyağı ithaline baş-
lanmıştır. Hintyağı o kadar
boldur ki, vatandaşlar ihtiyaç-
larından fazla gelen hintyağ-
larını nerelerine süreceklerini
bilememektedirler.

İngiliztuzunun da bulunma-
dığı haberi de, İngilizlerle o-

lan dostluk münasebetlerimiz
bozmak isteyenler tarafından
uydurulmuş, yalan haberdur.
İngiliztuzu ithalatı 1911 yılına
nazaran yüzde 4 miktarında
artmıştır. Buna rağmen İn-
giliztuzunun bir miktar sıkıntısı
nın çekilmesi, vatandaşın re-
fah seviyesinin arttığını gös-
teren bir hakikattir. Refah se-
viyeleri yükselen vatandaşla-
rın İngiliztuzu istihlakı da art-
mıştır.

Şimdi köylü vatandaşları-
mız bile, salatada, yemekte,
yerli tuzlarımızı değil, İn-
giliztuzunu kullanmaktadırlar.
Vatandaşların eskisine naza-
ran daha mülayim olmalarının
sebebi de budur.

Amerikan bezinin bulunma-
dığı haberi ise, diğer haberler
gibi uydurma ve dostumuz A-
merika ile aramızı açmağa
matuftur. Cafer bez

(Arkası 66 cı sahifede)

FAİK AHMET BARUTÇUNUN KUYRUK'A HUSUSÎ BEYANATI

«Pizum partinin uşaglari, temograsiyi incelemeye
citmüşlerdir.»

Ankara 21 (Özel posta tatari
ile)

İktisadî durumun bozuklu-
ğu, dış politika vaziyetinin ne-
zaketi dolayısıyla, Büyük Mil-
let Meclisinin yaz tatiline gir-
mesini doğru bulmayan ve a-
leyhte oy kullanan C.H.P. li-
lerden, Meclisin tatilinden
sonra 106 milletvekilinin üçer
bin lira döviz olarak yurt dı-
şına geziye çıkmaları husu-
sunda Faik Ahmet Barutçu'-
nun düşüncesini öğrenmek is-
tedik. Sayın Faik Ahmet
Barutçu, gazetemize özel ola-
rak şu beyanati vermiştir:

— Haçan pizum uşakların
cidişi, igtitar partisinin men-
suplarının cidişine penzemez.
Acep espabu netur tiye suval
etersen, ağnatayım; tiğne!..
Pizum uşaglar, Avrupaya çe-

seğmenlerinden temasa celecek-
ler, ikincisi de temograsiyi pir
iyice inceliyecekler. Seğmen-
neh temas teyup da geçmey n.
Çok muhimdir. Avrupada pir
suri seğmen var. Pizum uşag-
lar sefaretanelere cidecekler,
haçan oradaki sefirlerin, ça-
tiplerin, bütün seğmenlerin ak-
lini çelip, onların tertiflerini
tiğneyecekler.

İkincisi de efentum, haçan
plaçta, içmelerte, kazinolarda
cerek fistanlı ve cerekse ma-
yoli ve cerekse striptiz yapan
avratları seyredup, temogra-
siyi saçından tırnağına, ana-
dan toğma corup inceleyecek-
ler. Ve aynı zamanda

(Devamı haftaya)

"ABİDİN DAVER,, ŞİLEBİ
yeniden badana edilecek

beriniz hakikatlere aykırıdır. En büyük ihtiyacımız olan kabakçekirdeği, ihtiyacımıza yettikten başka dış piyasaya da satmak için müşteri aranmaktadır. Ancak, kabakçekirdeği fiyatlarımızı yüksek bulduklarından şimdilik kabakçekirdeği ihracına imkân görülememiştir.

Kabakçekirdeği fiyatlarına zam yapılacağı hakkında muhalefet organlarının yaptığı asılsız neşriyat, halkı telaşa vermekte ve halkın ihtiyacından fazla kabakçekirdeği alarak istifçilik yapmasına sebep olmaktadır. Bu asılsız haberler ve zararlı neşriyat hürriyetperverlikle kabili telif bir hareket değildir. Bununla beraber vilâyetlere yeniden tevziat yapılmış, İstanbul için de 250 gram kabakçekirdeği ayrılarak Belediyeye gönderilmiştir.

Hindyağının bulunmadığı, vatandaşların hintyağı sıkıntısı geçtiği haberi ise hiç bir hakikate istinad etmemektedir. Bu yalan haberler dış münasebetlerimizi bozmağa matuf bozguncu neşriyattır. Hindistan'la aramızın açılmasını isteyenler, hintyağı bulunmadığı gibi, yalan haberler yayınlamaktadırlar. Kardeş Hindistanla bütün ticarî, siyasî

Bundan altı yıl önce bugün, denize indirme töreni yapılan Abidin Daver şilebi bir türlü denizde gitmemiş, bunun sebebi anlaşılınca kadar da tören nutku dört saat uzatılmıştı. Sonradan, içine makine, kazan, kıçına da uskur konulması unutulduğu için, şilebin gitmediği anlaşılınca, makine, kazan ve uskur takılınca kadar şilep bir şamandıraya bağlı olmuştu. Abidin Daver şilebi o zamandan beri Halicte demirliydi ve şilebin dibinde midye ve yosun yetiştirilmekteydi. Bir ara, geminin bağlı bulunduğu şamandıraya çürüdüğünden, gemi ipi koparıp yürür gibi olmuş, bir de teknik elemanları:

— Maşallah, gemi, Allahın izniyle yürüyor! diye sevindirilmişse de, sonradan ipini koparan geminin akıntıya kapılıp, akıntının sürüklemesiyle yalnız canının istediği cihete doğru gittiği anlaşılmıştı. Bir ara Abidin Daver şilebine aşure kazanı, makine yerine de vantilatör konulmuşsa da, her nedense gemiyi yürütmek mümkün olmamıştı.

Abidin Daver şilebi için Almanya'dan kazan, İtalya'dan

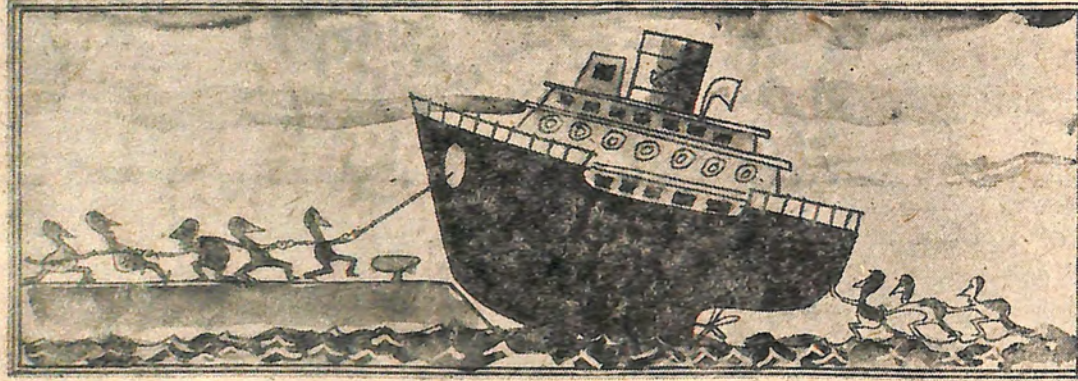
makine, İngiltere'den uskur getirtilip monte edilmişse de, bunlar gelinceye kadar tekne çürümüş olduğundan, yeni bir tekne inşasına başlanmıştı. Bu sefer yeni tekne yapıldı, makine çürümüş, işe yaramaz hale gelmişti. Altı yıldan beri bu hummalı faaliyet devam etmiş, makine aksamı ile tekne, bir türlü ikisi bir araya getirilememişti.

Abidin Daver şilebinin denize indirme töreninin yapılmasının altıncı yıldönümü münasebetiyle dün yapılan bir törende ilgililer, yeni tekneyle makinelerin bir araya getirilmesinden ümitlerini keserek şilebe yelken takıp yürütmeğe karar verdiklerini bildirmişlerdir. Yelken takıldıktan sonra Abidin Daver şilebi badana edilerek teftişe hazır bir vaziyete getirilecektir.

İNGİLİZCE DERS

Lokomotif Ruj pavyonunda konsomatris Tülin, İngilizceden bütünlemeye kalan öğrencilere hususî ders verir ve gençleri pratik olarak gayet mükemmel yetiştirir.

Müracaat: Her gece 23 ten sonra Tülin, Lokomotif Ruj Pavyonu.

ÖKÇE GÜZELİ: Salapapuçya kadın kunduracıları, milletlerarası bir ökçe güzeli müsabakası tertip etmişlerdi. On yedi milletin güzel ökçe kraliçesinin katıldığı bu müsabakada, maalesef memleketimiz temsil edilmemiştir. Kendimizi yabancılara tanıtmak için bir fırsat daha kaçırmış bulunuyoruz. On yedi ökçe güzele katıldığı bu müsabakayı Janet Susanna isimli 17 yaşında bir kız kazanarak, güzel ökçe kraliçesi seçilmiştir. Yukarıdaki resimde, sevimli güzel ökçe kraliçesini, objektife poz verirken görüyorsunuz. Ne güzel kari di mi?..

Şimdiye kadar hareket ettirmek imkânı bulunmayan Abidin Daver şilebi, on beşinci tamirini görmek üzere tersaneye çekiliyor. Yukarıdaki resimde şilebin en son durumunu görmekteyiz. Şilebin davlumbazları ve kıçı yeniden tamir görmüştür. Bodoslaması da yeni boyanmıştır. İçine epi yük alabilmektedir. Yeni takılacak makine ve motorla hızı da arttırılacaktır. Resmi görülen şilebe bir de iyi düdüğü takılırsa deniz ticaret filomuz oldukça zenginleşecektir.

Teneke Fıatları

Teneke fiyatları dün de salı gününe nispetle 1-2 lira yükselmiştir. Salı günü 2 lira olan eski konserve tenekesi, dün 3 lira üzerinden muamele görmüştür. Salı günü 4 liraya olan paslı gaz tenekesi 5 liraya, delik su tenekesi de 6 liraya yükselmiştir.

İlgililer teneke fiyatlarının bir haftadan az bir zamanda bu kadar çok yükselmiş olmasının başlıca sebebini, refah seviyesi durmadan yükselen halkımızın, keyfe gelerek, eskisine nazaran daha çok teneke çalmasına bağlamaktadırlar. İktidara yakın bazı çevreler de, muhalefetin, teneke-lerin ortadan kalkacağı hakkında kasıtlı olarak çıkardığı haberlerden dolayı teneke fiyatlarının yükseldiğini söylemektedirler. Beri yandan muhalefetin, teneke stokunun ne olduğu yolunda bir soru ile hesap soracağı da siyasî çevrelerde söylenmektedir.

uşağılar ya cenp yatmaga citmey... Pizum uşaglar cezıp tolaşmağa citmey...

Peğey, ya neden cidey? O-rasını pen da pilmeyrum. Velâçin, cozunı seveyim, haçan yazmıyasın puni... Penum ağ-nadığma core, pizum uşaglar citmuştır Avrupaya, iki muhim iş için. Efendum pırisi,

Tarihi eşya meraklılarına müjde

Demokrasi gelmeden önce Mahmutpaşadan satın alınmış, bugün için çok kıymetli antika eşya sayılan altı adet kahve fincanı hiç işe yaramadığı ve artık lüzumu kalmadığı için, satılıktır.

İki tanesinin tabağı da mevcuttur. Yalnız bir tanesi çat-laktır. Cuma günü Sandal be-destanında açtk artırıma ko-nulacaktır.

ESKİLER ALIYORUM

ESKİLER ALIYORUM

Halk Partisi, «baskı var, baskı var, seçim kanunu da kılçıklı. Bu yüzden seçim-leri kazanamıyoruz» diyor.

Seçim yoluyla iktidara gelmenin zor olduğunu an-layan C.H.P. şimdi D.P. yi içinden fethetmektedir. Yo-lunu bulup bulup eski C.H. P. lileri teker teker kabine-ye sokuyor. Behcet Uz de-nemesinden sonra, Lütfi Kırdar, Server Somuncu-oğlu, Sebati Ataman da ka-bineye girdiler. Kurnaz H. Partisi, işte böyle böyle, sessiz sessiz iktidarı alıve-recek. Bir sabah uyanıp do bakacağız ki;

— Aaaaa... Hükûmet H. Partili olmuş..

Olmuş ama, hepsi de es-ki. Eski Halk Partili...

Lefter, elli bin liraya Fener'de kaldı:

— Kırk bin... kırk beş bin.. Satıyorum!.. Kırk yedi bin,,, Elin bin.. Saaat... Saaatım!..

BAZI işleri yapmak ayıp değildir de, onu söylemek ayıp tır. Ama ne yapayım, benim ki bir hastalık, ayıp mayıp, söylemek zorundayım. Hepinizden özür dilerim. Sakın beni terbiyesizin biri sanmayın. Bende bir hastalık var, şimdiye kadar tıp tarihine böyle bir hastalık yazılmamış. Bu hastalığı sizlere nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Terbiye hudutlarından çıkmadan, yavaş yavaş anlatmağa çalışacağım.

Argoda «su koyvermek» diye bir deyim olduğunu bilirsiniz. Benim vücudum da su koyveriyor. Ama öyle bildiğiniz gibi su değil...

Bu hastalık bana birdenbire gelmedi. Yavaş yavaş oldu. Önceleri farkına bile varamadım. Ben, barenin ortalarında bir memurum. Her gün sabahdan akşama kadar, masamın karşısına yirmi, otuz vatandaş gelir gider. Bu arada gün de dört beş kere de müdür çağırır.

Bu hastalık bende, evvelki senenin nisan sonlarında filân başladı. Masanın başında oturur, vatandaşların işlerini yaparken çok, pek çok affedersiniz. Birden dışarı çıkmak ihtiyacını duyuyorum. Hemen tuvalete koşup geliyorum. İlk bunun bir hastalık olduğunu anlayamadım. Kendi kendime, belki çok su içmektendir, diyerek suyu kestim. Para etmedi. Önceleri, günde, on, onbeş, seferken, on dakikada bire bindi. En sonunda -Yine pek çok affedersiniz- ben artık onu hiç tutamaz oldum. Hiç bir iş yapamıyorum. Tam bir evrakı imzalarken, imzanın yarısında bırakıp koşuyorum. İnanmazsınız, bir imzayı, bu yüz

★ Yazan : ATEŞ-SİN ★

den, iki, üç kerede tamamladığım olur. Şikâyetler başladı. Başlar elbet... İşler yığılıyor, vatandaşlar birikiyor. Ben hiç bir iş çıkaramıyorum. Müdürü çağırır, gidemem. Tam Müdür Beyin odasına gitmek için merdivenleri çıkarken, bir ko şu tutturup dönüyorum. Zor ken dimi sıktım sıktım da tuttum, Müdür Beyin odasına girdim. Müdür:

— Hilmi Bey, bu ne iştir. Siz bu kadar yıllık bir memursunuz. Şimdiye kadar sizden hiç bir şikâyet duymamışken son günlerde hakkınızda şikâyetler çoğaldı... derken, ben geriye bir dönüp te apar topar kaçınca Müdür şaşır- mış.

Koşup koşup kendimi atıyorum. Oooh, ferahladım, demeğe kalmıyor, bir daha... Ben sanki daireye iş yapmağa gelmiyorum da başka bir şey yapmağa geliyorum. Evde de rahatım yok. Ne otura- biliyorum, ne uyuyabiliyorum. Bir rahat yemek yediğim hife yok. Kimselere de hâlimi arzede- miyorum. Vallahi şimdi bile bunu anlatırken, inanm, utancım- dan yüzüm kızarıyor. Artık işin sakla- cak bir yanı kalmadı. Karım bili- yor, çocuklar biliyor, dairedeki me-

murlar biliyor. Böyle olunca da, kimse beni takmaz oldu. Ne evde, ne dairede kimse sözümü dinle- miyor. Ben ki o kadar otoriter ada- mım, çocuklarım bile beni dinle- miyor. Dairedeki odacı aldırış et- miyor. Onlara kızıp kendimi bir iyi gösteremiyorum bile. Tam ki zıp bağıracağken, elimi kasıkları ma tutup haydi bir koşu içeriye... Arkamdan güliyorlar.

Giderek hastalık iyice arttı. Ben, Göksu destisi gibi olduğum yerde sızmaya başladım. Artık daireye de gidemez oldum. Bir has talık ki, kime söyler, kime anla- tırsın... Ama dinlecek gibi de de- ğil. Evdekiler işi çaktılar. Utan- cımdan ağlıyacağım. Çoluğun ço- cuğun içinde iki paralık oldum. İlk zamanlar, terledim, su dökül- dü, filân dedim ama, yutturacak gibi değil. Bu işten anlayan biri varmış. Ben evden çıkamıyorum, onu eve getirdiler. Adam:

— Yaşınız kaç? diye sordu.
— Elli sekiz, dedim.
— Ne zaman başladı?
— Nisan sonları, mayıs başla- rı... O zamanlar.
Adam güldü;
— Bu yaşlarda olur, normal,

dedi, buna bahar gevşekliliği der- ler.

Nisanda mayısta başlar, kışa doğru geçer.

Ne geçeri... Kışa doğru büsbü- tün gevşedim. Daireden, rapor is- tiyorlar. Hükümet doktoruna git- mek zorunda kaldım. Nasıl gitti- ğimi ben bilirim. Doktor:

— Neyiniz var? dedi.

Anlattım:

— Efendim, hani bozuk musluk- lar vardır, ne kadar kapasanız, sıkırtırsanız yine şırl şırl akar, insanın sinirini bozarlar ya, işte ben de öyle oldum.

Doktor güldü. Hastanede mua- yenem için bir kâğıt yazdı. Hasta nede mütehassıs doktor muayene etti. Adam şaşır- dı. Hemşireye:

— Çabuk bir küvet, dedi.

Ne bir küveti, ne iki, ne üç küveti... Doktor apıştı, kaldı.

— Çok mu su içiyorsunuz? dedi.

— Eh, günde üç, dört bardak...

— Çay?

— Sabahla 1 bir bardak.

— Bira?

— İçmem.

— Suyla, birayla olacak gibi değil. Yahu bu ne iş?

— Vallahi doktor bey, duyan şa- şıyor.

Doktor reçete yazdı.

— Şimdilik bu ilaçları kullanın, çarşamba günü de heyete çık- caksınız, dedi.

O ilaçlar bana bir tesir etsin, bir tesir etsin. Eskisinden beter. Ben artık, atların su içtiği, hiç durmadan akan yalıklı çeşmeler vardır ya, işte onlara döndüm.

Çarşamba günü heyete çıktım. Hepsinin ağzı açık kaldı. Çünkü her iş gözlerinin önünde oluyor. İçlerinden biri:

— Tartın sunu, dedi.

Tarttılar, 41 kilo geldim. Dok- torun gözleri dışarı uğradı.

— Bu ne iştir, yahu gözümüzün önünde şimdi elli kilo su verdi.

Dünya kâinat bana şaşıyor. Bu kadar su, bu adamın neresinden çıkıyor, diye herkes şaşkınlıkta. Dere misin, göl müsün mübarek.

Heyetin başkanı:

— Temaruz... demesin mi?

Mütehassıs doktor:

— Aman Beyim, gözümüzün önünde oluyor, dedi.

Öbürü.

— Ben inanmam, diyor, bunda bir hiyle var.

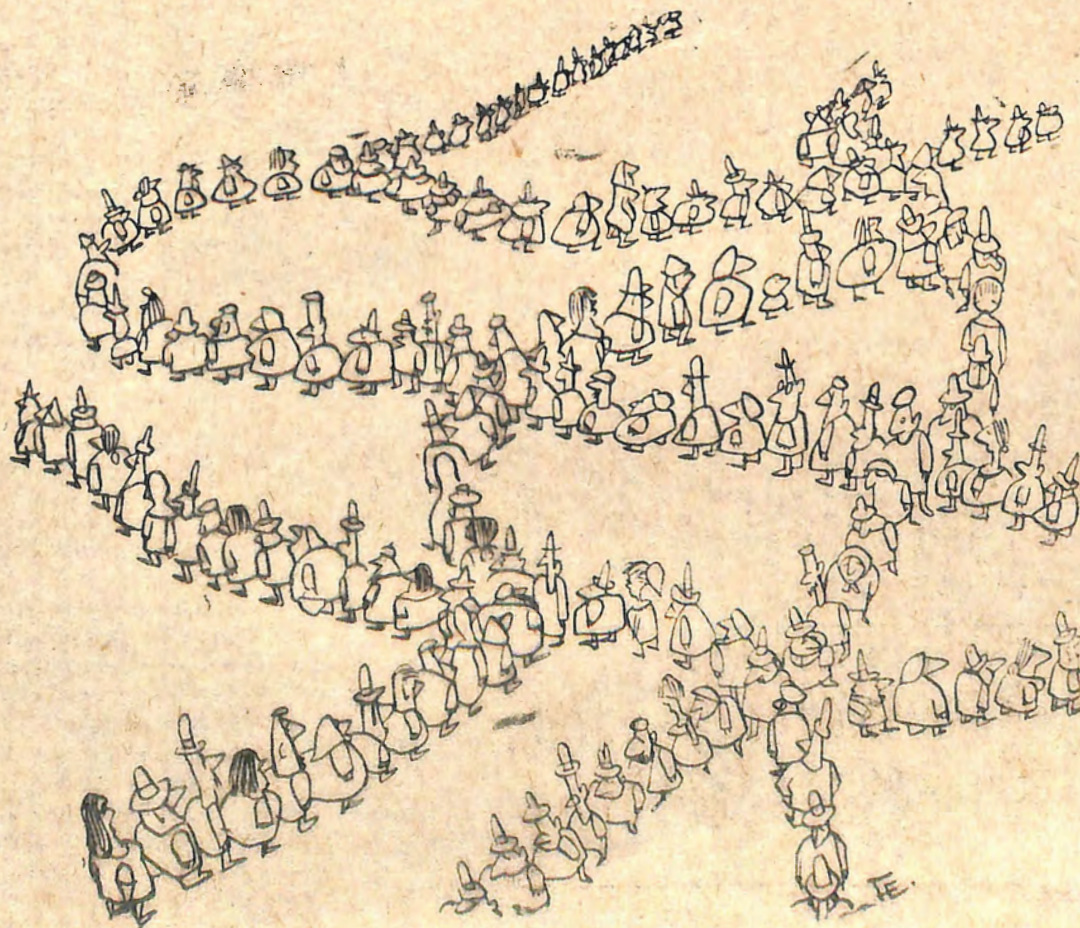
Doktorlar ikiye ayrıldılar. Bir kısmı:

— Böyle şey olmaz. İlme, tıbbı aykırıdır. Bir adamın vücudünden, ağırlığının iki, üç misli su çıkamaz. Haydi bir gün olsa belki, ama her gün olamaz... diyorlar.

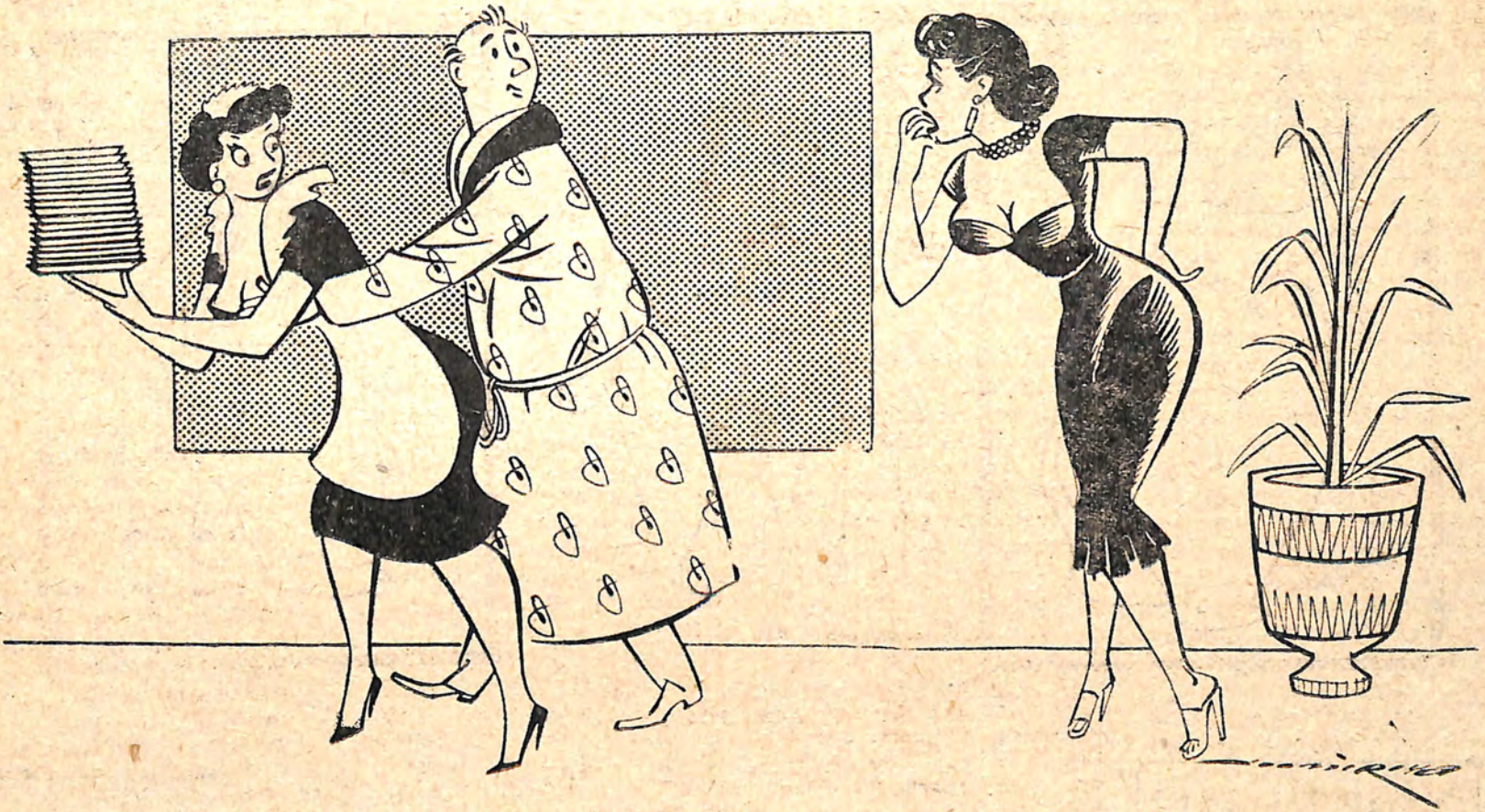
Bir kısmı da:

— Gözümüzün önündeki iş... diyor.

İşin içinde bir hiyle olup olma- dığını anlamak için, beni müsahe de altına aldılar. Bir odaya kapa- dılar. Dışarı çıkmak yok. Bana bir gürlük gelsin, olur şey değil. Doktor gelip gidip:

«Bereketli topraklar üzerinde».

— Aman kocacığım, tabaklara dikkat!..

— Su veriyor musunuz? diyor. Hastabakıcı:

— Suya hiç bir ihtiyacı yok, diyor, kendiliğinden işliyor.

Hala öteki doktor:

— Temaruz... diyor da başka bir şey demiyor.

Temaruz olmasaymışım, ben böyle aka aka bitirmişim. Bu işin piri olan doktor Almanya'ya yazmış. Oraya yazdılar. «Aman gönderin» diye cevap geldi. Sanki onlar da beni arayıp duruyorlarmış gibi me raklanmışlar. Beni, Almanya'ya göndermek kolay mı? Ne tren ka hr, ne vapur... Benim için hususi tertibat yapıldı. Münih'e kadar geldim ama, geçtiğim bütün yol lar arkamdan belli oluyor. Kimse inanmıyor.

— Yahu, Tuna ırmağı olsa bi- terdi, bunda bir iş var, diyorlar.

Münih'te koca bir hastane. Bir kaç gün asistanlar muayene edip, rapor hazırlıyacaktılar. Ondan son- ra profesör doktor bu rapora gö- re muayene edecek. İlk günü sağ elimin işaret parmağından bir gü- zel kız kan aldı. Alman kızını gör- seniz,

— Aman matmazel, bütün kanı mı al da, yüzüne baka baka, kol- larında can vereyim, diye yalva- rırsınız.

İkinci günü, birincisinden daha güzel bir kız, dişlerimi muayene etti. Benim zorum dişten değil ama usul böyleymiş. Üçüncü gün röntgenimi alan kızı görseniz, so- luğunuz kesilir. Dördüncü gün, sıra idrar muayenesine geldi. İ- çimden:

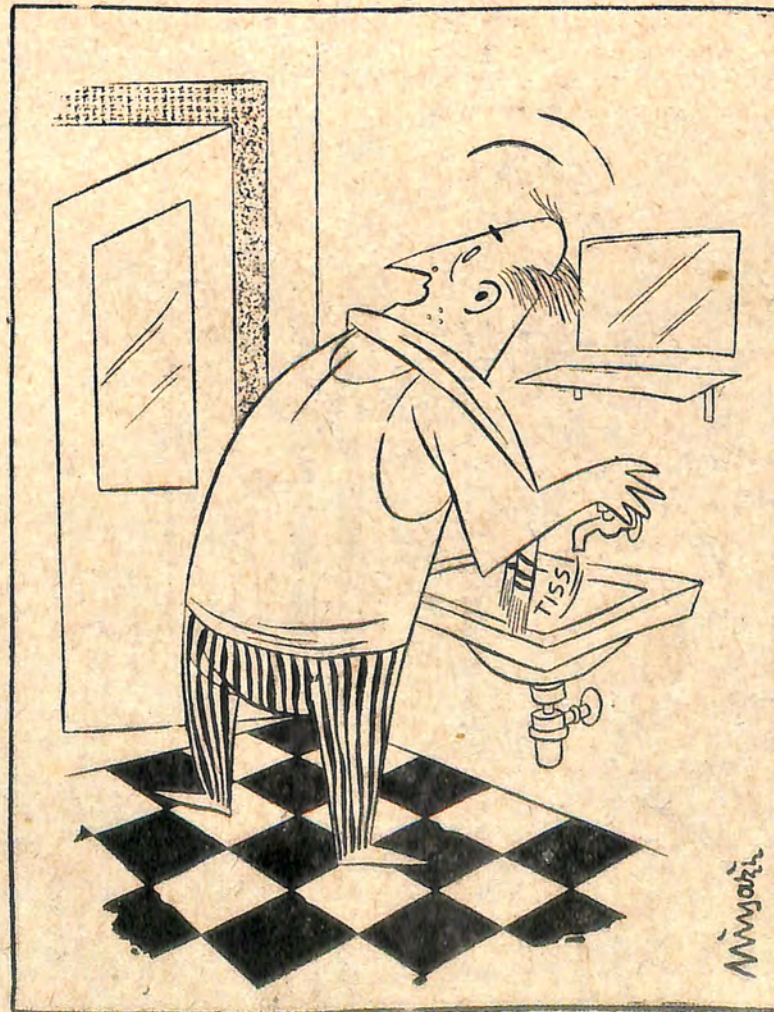
— Ah, diyorum, bu muayeneyi yapan kız olmasa...

Sen misin böyle diyen... Bir kız ki, dünya güzeli. Yok, yok, hiç

böyle bir güzel görmemişsinizdir. Kızı görünce ben bir çarpıldım. Derdimi merdimi unuttum. Kız e- lime küçük bir şişe verdi. O şişe benim neyime yeter. Ama... du- run... hele... bre anam... Ben bir denbire kurudum. Bir damlası

yok. Zorlanıyorum, zorlandıkça kuruyorum. Almanca da bilmedi- ğim için, kaşla gözle durumu an lattım. Matmazel de bana işaretle:

— Aldırmayın efendim, kendinizi sıkmayın, sonra... demek istedi. Alman kızının yanından çıktım.

— Müjde hanım, tam yazın ortasındayız!..

Daha adımımı atarken... Bu ne iştir. Ertesi gün geldim. Kız, şi- şeyi elimde tutuşturdu. Paravana- nın arkasına geçtim. Yok... Deli olacağım.

On gün bu iş böyle sürdü. Kızı görünce kesiliyorum. Ordan çıkı- yorum. Anlattığım gibi... Kapıdan çıkarken tamam. Hemen geri dö- nüp:

— Aman şişeyi ver matmazel, diye bağıriyorum. Kızı bir gör- düm mü, olmuyor.

Sonunda beni profesör doktorun karşısına çıkardılar. Doktor:

— Buyrun... diye eliyle işaret etti.

Benim odaya girmemle dışarı fırlamam bir oldu. Az daha içer de kalsam rezil olacaktım. Ayıp ta oldu, ne yaparsın. Tekrar içe- ri girdim. Kapıyı açıp, doktorun yüzünü görür görmez, haydi dışa- rı... Beni yine o şişe veren kıza götürdüler. Kız şişeyi veriyor, ben kuruyorum.

Sonunda beni İstanbul'a gön- derdiler. Rapor benden önce gel- miş.

Tekrar heyete çıktım. Boyuna «temaruz» diyen doktor, rapora baktı:

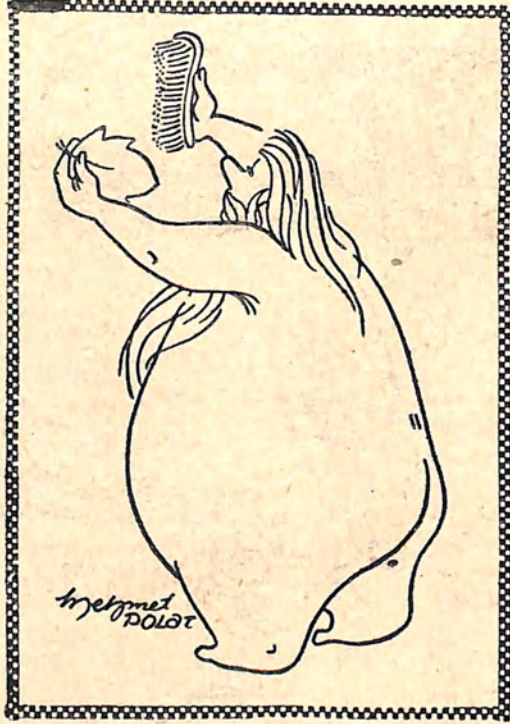
— Nasıl, dedi, ben size demedim mi? İşte Alman Profesörünün ra- poru, buna da bir diyeceğiniz var mı? Bal gibi temaruz...

Dışarı fırlamak için vakit bile bulamadım. Orada olan olmuşt.

— Doktor, sen o şişeyi veren Alman kızını görmediğin için, bu rada ne söyleyen haklısın, dedim.

Şimdi işten de çıkardılar. Ev- den dışarı çıkamıyorum. Elbet a- ka aka bir gün kuruyup bitece- ğim.

Ataş-Sin

Adem Baba!..

Ev gibi değil..

Para bu!

Açık Telgraf !

Sayın Bay

MİTHAT DÜLGE

Ziraat Bankası
umum müdürü
ANKARA
İSTANBUL
ŞİŞLİ
KALENDER
YENİKÖY
KİLYOS
Ve saire....

Sihhat ve afiyetinizin işarı
rica olunur!

AKBABA

Sans!

Mahkemenin önünde karşılaş-
tılar:

— İkinci karımla dâvan no ol-
du?..

— Bir celsede ayrıldık. Dâvanı-
za bakan hâkim, meğer bizim ka-
rının ilk kocasıymış!

Fırsat!

Çocuk, okuduğu kitaptan başını
kaldırarak babasına sordu:

— Neden Hazreti Adem, Havva-
dan evvel yaratıldı?

Adam, karısına yan yan baka-
rak şu cevabı verdi:

— Herhalde Havva gelmeden
önce bir iki lâf etmek fırsatını bul-
mak için!..

Beş kere...

Rejisör Münir Hayri Egeli, mu-
harrir Sezai Soellîye sordu:

— Son filmimi gördün mü?

— Evet. Hem de beş kere.

— Çok mu hoşuna gitti?

— Tamamını görmek kısmet ol-
muyordu ki.. Film başlayınca he-
men uyku bastırıyor.

Yaz mevsimi için denize yakın
bir otelde yer bulmuşlardı. Kadı-
nın bir arkadaşı sordu:

— Nasıl burada rahat mısınız?

— Hayır.

— Yemek pişirmek, bulaşık yı-

kamak, ortalığı temizlemek yok..
Daha ne istiyorsun kardeş?

— Ne kadar olsa ev gibi değil,
burada her istediğim olmuyor. Hal
buki evde kocama istediğim ye-
meği pişirtiyor, dilediğimi yap-
tırıyorum.

Sayıli zenginlerden falan bey,
yazıhanesine gelen genç ve yakı-
şıklı adamı güler yüzle karşıladı.
Yanına oturttu ve damdan düşer-
cesine:

— Evlâdım, dedi. Ziyaretime ni-
çin geldiğini talimin edebilirim.
Malûm ya, biz bu iş hayatında
adam sarrafı olduk.

Ve biraz durakladıktan sonra
sesini hafifleterek ilâve etti:

— Benden kızımı istemeğe gel-
diğin muhakkaktır. Nasıl, yanı-
lmıyorum değil mi?

Genç adam, şaşırılmıştı:

— Şey.. affedersiniz.

— Estağfurullah evlâdım, Bir
gencin evlenmek hakkıdır. Bunu
tabii görmek lâzımdır. İsteğine
muvafakat ediyorum. Ben de se-
nin gibi bundan bahtiyarlık duyuy-
yorum.

Genç adam dayanamadı:

— Fakat beyefendi, ben sizden
hanım kızınızı istemek için değil,
irişeceğim bir iş için otuz bin
lira borç istemeğe geldim.

Falan beyin yüz hatları sertleşti:

— Sen çıldırdın mı be adam?..
Ben otuz bin lirayı yakından ta-
nıdığım kimseye bile borç ver-
mem..

#

Gözlerin dili!

Mesirelerin birinde, تنها bir
masada oturmuşlardı. Delikanlı,
aynı anda çahşan kız sevgilisinin
gözlerinin içine bakarak:

— Hüsniye! dedi. Beni sevne-
diğini gözlerinden okuyorum.

Genç kız, delikanlının omuzunu
sarstı:

— Hani fazla okunmuşluğum
yok, diyordun..

Güliyer, devler ülkesinde!..

Cam bölmenin faydası!

— Bu iç çamaşırlarımı hediye edeceğim bayan tıpkı sizin boyunuzda, sizin vücudunuzda... Üstünde nasıl duracağını görebilir miyim acaba?..

Çok zengin bir çiftçi idi. Her sene gelir ve en yeni arabalarından satın alır giderdi. Hem de daima en pahalı modelleri ve markaları seçerdi. O sene de şehire gelince, doğru kal-kıp Rolls Royce acentasına gitti. Acentanın müdürü en son modelleri göstermeğe başladı. Milyoner çiftçi, birden, bun-lardan birinin önünde durdu ve büyük bir hayranlıkla:

— İşte bu model harika, diye bağırdı. Tam benim istediğim araba bu. Bilhassa bu, ön ve arka sıralar arasındaki cam bölme... Harika canım! Bu cam bölmeyi kim düşünmüş böyle. Ne de kolay açılıp ka-

pamıyor. Aman ne iyi.. Bu cam bölme..

Ve böylece adam bu cam bölme hakkında bir saat konuştu. En sonunda acentanın müdürü dayanamadı:

— Modelimiz hakikaten bütün emsallerine faiktir, dedi. Fakat neden bilhassa bu cam bölme üzerinde bu kadar durdunuz?

Çiftçi güldü:

— Neden olacak. Çiftliğimden pazar yerine sığır taşıırken, arkadaşan hayvan kalkıp enseme yahyor, ben de arabayı rahat süremiyorum. Şimdi bu cam bölmeyi kapatırsam, inekler de camı yalar!

— Siyah renk iyi uyuyor, fakat senin yastakiler için biraz ağır!.

(Fransız)

Kötü haber...

New York sosyetesine mensup hipermetrop ve gözlü de takmayan bir genç kız, bir akşam yemeğine davet edilmişti. Bir ara hizmetkâr kendisine tepsi içinde ev sahibi hanımından bir not getirdi. Burnunun ucunu dahi göremeyen genç kız, bunu sağ tarafında oturan yaşlı Lord Doodlesworth'a uzattı ve:

— Aziz Lord, dedi, gözüme bir şey kaçtı, şu kâğıdı bana oku musunuz lütfen..

Lord okudu:

«— Sevgili Miss Jones, sizi o yaşlı ve bunak Lord Doodlesworth'un yanına oturttuğum için özür dilerim. Fakat bu gecelik idare edin. Biliyorum çok canınız sıkılacak. Ama biz onu yarın sabah uydurma bir haberle malikânesine göndeririz.»

(Amerikan)

Jane Russel'in nesini beğeniyorlar?

Kı zengin iş adamı, tatillerini Bermuda plajında geçiriyorlardı. Bu meşhur plajlar daima sinema yıldızlarının uğrağıdır. Bizim iki ahbap da, kumlara uzanmışlar biraz ilerlerinde güneşlenen dilber Jane Russel'i seyrediyorlar ve konuşuyorlardı, bir ara biri:

— Bu kadının da nesini beğeniyorlar anlamıyorum, dedi. Gözlerini, saçlarını, dudaklarını, göğsünü ve kalçalarını çıkar, geriye ne kalır?

Öbürü içini çekerek cevap verdi:

— Benim karım...

LASSALY

Zenginlik!

Çok lüks bir yazlık otelin önünde pırıl pırıl bir Rolls Roys durdu. Önde üniformalı bir şoför ve bir uşak, arka sıradaki mink etolü ve elmasları içine gömülmüş şişman bir kadın ve yine dışından turnağına kadar giyimli 7-8 yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Otelin resepsiyonisti kapıyı açtı, kadının önünde hafifçe eğildi, sonra arkada uşağın kucağında gelen kız çocuğuna bakıp:

— Ne güzel bir çocuk dedi, zavallı yürüyemiyor mu yoksa?

Kadın başını havaya kaldırdı:

— Allaha şükür, diye cevap verdi, mecbur değil ki, yürüsün..

(Fransız)

— Ne yakaladım?

— Müthiş bir nezle!.

(Alman)

— Zenci kralının mı bunlar?..
— Evet, fırçala!..

(İtalyan)

— Şu fotoğraf makinesini aldın, alalı ne görse resmini çekiyor!..

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 24 —

— Velinimetin pek halim, pek kibar, kendi halindedir... diyordu. Hep İstanbulda vükelâ ve vüzera ile düşmüş, kalkmış, ricali devletle sohbet etmiş, efendilerimizin mazharı iltifatı olmuş. Tali tecelli edip de, para sahibi olunca, gene Allah ömürler versin, kasabamızı şereflendirdiler. Kendilerine akrân olabilecek bir kimse bulunamıyor ki, ülfet etsinler. Saadet, hanelerinde devlete dua edip oturuyorlar.

Ve bu sözlerin hemen arkasından, zehirli iğneyi basıveriyordu:

— Esasen, hemşehrilerini çok severler, eksik olmasınlar. Burada tavattun eylemeleri de buna delildir. Eşraf ve âyanımızla âştanlık peyda eylemek maksadile geçenlerde, mükellef bir ziyafet tertip ederek, cümlesini davet buyurmuşlardı. Maalesef, kimsefer gelmedi... Gerçi, onların da imsakini makul görürüm. Hiç biri buradan taşraya çıkmamışlardır. İstanbul terbiyesi görmüş bir zatın karşısında mahcup olmaktan ise, içti- nap eylemek elbet daha doğrudur. Gelelim, Satılmış efendi katiiyen böyle adam değildir. Alçak gönüllü, kalender, derviş meşrep bir zattır. Hayır işlemeyen geçen günü heder olmuş addederek, bayağı canı sıkılır. Ben mâni olmasam, varını yoğunu eytama, fıkara bağışlayacak. Mâni oluyorum, çünkü böyle bir insanı kâmilin mücerret yaşamasını, Allahı zülcelâle karşı nevama küfrânı nimet addederim. İnşallah dünya evine girip, döl döş sahibi olurlar da, hayırlı evlât yetiştirirler. O zaman bu servet kendilerine lâzım olur.

Bu uzun uzun methiyeler, bu kurnazca yapılan propagandalar, halkı yavaş yavaş öbür eşraftan soğutuyor, Satılmışa yaklaştırıyordu.

O kadar ki, efkârı umumiyeenin bu temayüllü, ve ağızdan ağıza dolaşan senakâr sözler karşısında kaymakam bey, bir gün, akşam üzeri, hükümet dairesinden dönüşün, Satılmış efendiye uğramak mecburiyetinde kaldı ve hattâ kendisine ev mübarekesi diyerek, kendi mamulâtından bir oyma etajer hediye etti.

Arkasından, Naip efendi boşta olarak, bütün erkânı hükümet birer ikiye Satılmış ziyaretle, ziyafetine gelemediklerinden dolayı özür dilediler.

Şimdi artık sıra, eşrafa gelmişti. Bunlar da, çaresiz, birer defa kapısını çalıp, birer fincan şekerli kahvesini içtiler.

İzzeti efendi, sevinçten, kabına sığmıyordu. Kendisi birkaç cephe- den muvaffak olmuştu.

Bir kere, Satılmışa karşı becerikliğini, nüfuzunu ispat etmişti. Ve bu suretle, onun yanında mevkiini perçinlemişti. Saniyen, kendisini iskartaya çıkaran, çekemiyen, hakir gören, her vesile ile cizme bakan bütün kaza ileri gelenlerini Satılmış vasıtasıyla mat etmişti. Satılmışa:

— Gördün mü, sebebi devletim? diyordu. Bu âciz kulun nelere kaddirdir biiznillâh?.. Kaymakamdan tut da, mübaşirine kadar ayağına getirdim mi, getirmedim mi?

— Ülen aferin İzzet! Yaman imişsin be!..

— Daha duuur, keremkârım efendim! Bitmedi. Ben velinimet, kendi elimle meclisi idare kapısına kadar götürceğim. Rütbe, nişan menşurlarını, ele güne karşı ben okuyacağım. En hasna ve müstesna, eşraf kızı ile güvey koyup, pilâvını, zerdesini elceğizim-

le dağıtacağım. Bu kapının önünde yirmi tane davul patlattırmazsam, yuh ervahıma!

Ve Satılmış, ağız kulaklarına vararak, katıla katıla gülmüyordu.

★

Bekâr evi, ne olacak? Güzelim konak, kirden, tozdan, topraktan, bakımsızlıktan, göplüğe dönmüş- tü. Eşya harap oluyordu. Köşe bu- cak örümcek yuvası olmuştu.

Buraya behemehal bir kadın, bir hanım lâzımdı.

— Baisi iptihacım! Evlendirelim efendimi gayri!

İzzeti efendinin bu türlü ısrarları hep aynı cevapla karşılaşıyordu:

— Garı gısmığa para mı dayanu? Hele biyol bekliyecek...

Lâkin vergi kâtibi kafasına koymuştu. Satılmışın üzerinde edindiği nüfuzla onu ne yapıp yapıp baş göz edecekti.

İkide bir bahsi tazeleyip, kendisine açtığı gibi, bir yandan da etrafı araştırıyordu.

Kasabanın içinde, yetişken, gelinlik kızları olan aileler az çok malûmdu. Gökçeade Şerif efendinin bir kızı, Kösemenin Sadığın bir torunu, Hacı Rıza beyin de bir baldızı, yıllardanberidir hoca bekliyorlardı.

Lâkin bunlar içerisinde en çok alâkayı celbedebilecek olanı bu Hacı Rıza beyin baldızı idi.

Hacı bey sarayı hümayun tabla- kârlığından yetişme bir adamdı. İstanbulda uzun zaman oturmuştu. Sonra, günün birinde, önüne getirilen yemek sahanlarının birinden ölü bir arı çıktığı için, bütün matbâhi âmire müstahdemini tasfiye ettiren Abdülhamidin iradesine umum meyanında kurban olarak tekaüt edilmiş ve mem leketine iade olunmuştu. Lâkin, Berber başının uzaktan akrabası bulunduğu cihetle, sonradan onun şefaatiyle, padişaha vaziyetini duyurabilmiş ve bu suretle sarayın himayesine mazhar olmuştu. Hamise rütbesi, dördüncü Osmanî nişan, İftihar ve Tahlisiye madalyaları vardır. Meclisi idarede, Muhacirin komisyonunda âza idi.

Biraz bönce bir adamdı. Buradan evlenmişti. Karısının, kendinden çok küçük, ve başka anadan olma bir kız rdeşi vardı. Bu kızcağız güzelceydi. Hoppa diye adı çıkmıştı. Eniştesinin saflığından cesaret alarak, ablasının husumet- kâr davranması, evdeki mevkiini kendisine güçleştiriyordu. Bundan bızır olduğu için kendisi bizzat koca aramağa kalkmıştı. Fır- sattan istifade eden denkanlıklar oldu, kızcağızı ifgal ettiler. Gizli- de, bir de çocuk düşürdüğü riva- yeti ağızdan ağıza dolaştı.

Tabii, bu dedikodular üzerine, artık güzel Emetinin kısmeti büsbütün kesilmişti. Evde pinekleyip duruyordu. Halbuki babadan kalma, oldukça malı da vardı. Fakat hiç bir baba, oğluna böyle dillenmiş bir kızı almağa yanaşmıyordu.

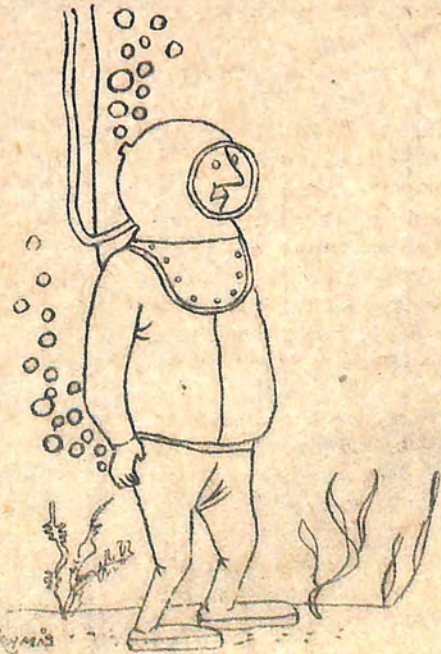
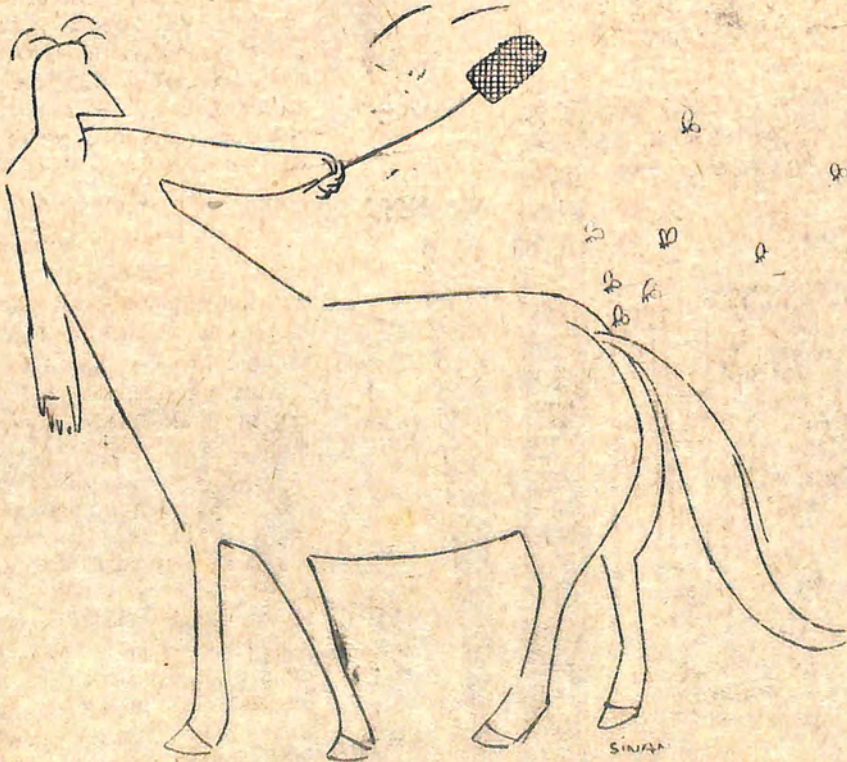
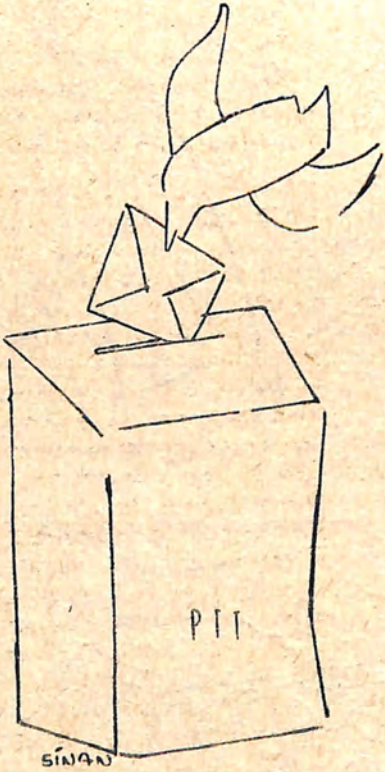
İzzeti efendinin zihni bu kızcağıza yiden iyiye saplanmıştı. Bunda bir kaç türlü fayda görüyordu. Bir defa Satılmış, Emetiye talip olduğu takdirde redde uğramak ihtimali yoktu. Bilâkis, hiç umul- madık bir zamanda çıkan bu kıs- mete Hacı bey ailesi dört elle sarılacaklar, kız da; «Koca olsun da, nasıl olursa olsun!» nazariyesini çoktandır benimsediği için, Satılmışa varmağa can atacaktı.

(Devamı var)

Sinek papazı!..

bize göre

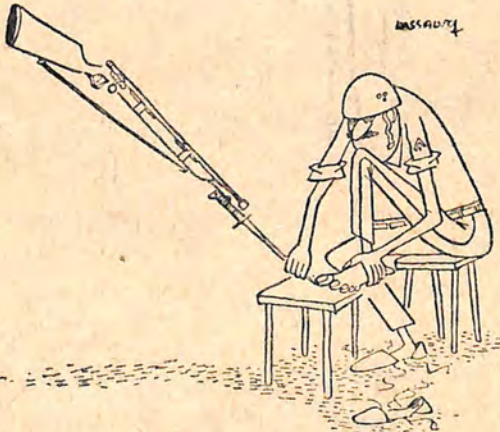

-BİR DE OKUMUŞUM DİYE ÖVÜNÜRSÜN...
ALTİ AYDIR HALÂ GÖZLERİMDEKİLERİ
OKUYAMADIN.

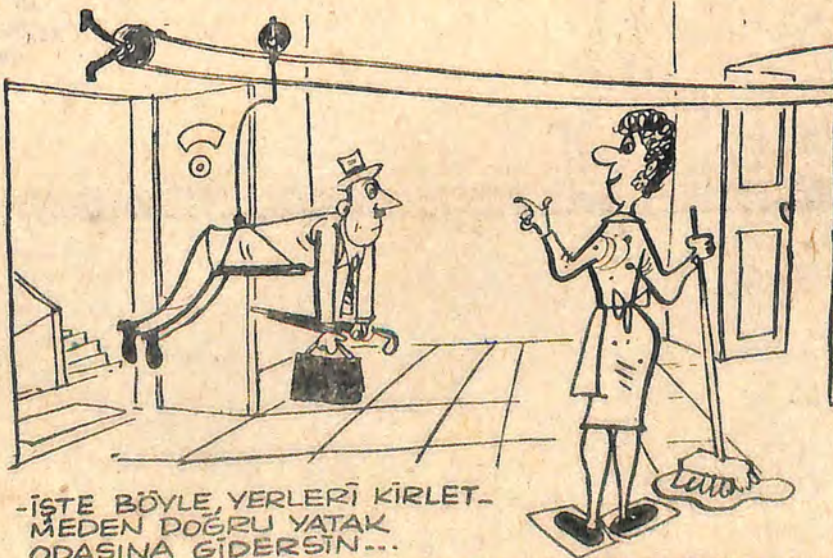
-İHTİYAR MİLYONERLERİN MAHALLESİNDE
BİR DAİRE ALIYORUM!

YAZISIZ

SANAT MERAKLILARI

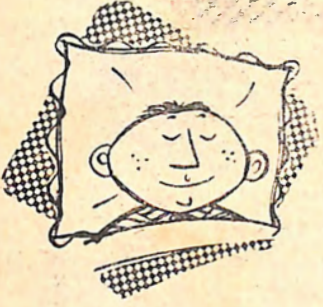

-İSTE BÖYLE, YERLERİ KİRLİYİ...
MEDENİ DOĞRU YATAK
ODASINA GİDERSİN...

-ARTIK BARİŞALIM KOCA-
CİĞİM, KAFANA ATACAK
TABAK KALMADI...

Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,
ölüme, yangına, kazaya
karşı sigortalıdır!

**Ankara
Sigorta**

Daima emrinizde ve
hizmetinizdedir!

Sahibi:

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden
NEHAR TUBLEK

Hazırlayan :

Selami M. YURDATAP

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye planında

3.000.000 Lira

Para,

3.000.000 Lira

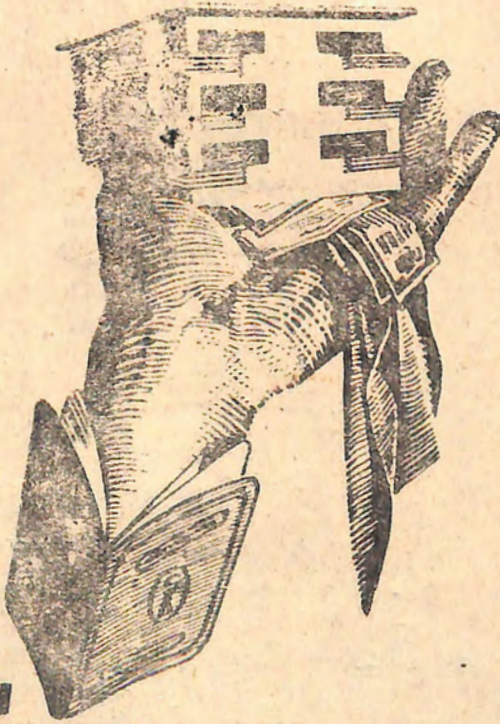
Uzun vadeli Kredi

vardır.

AKBABA YAYINLARI
Göz Ucu ile Avrupa

Yazan :

YUSUF ZİYA ORTAÇ
FIATI: 1 LIRA

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır

Çocuğunuz

henüz okulda iken

**ÖMÜR BOYUNCA
BİR İRAT
sahibi olabilir**

*

Şimdiden kendisine

**TÜRK TİCARET
BANKASI**nda

bir

**İKRAMİYELİ GRUP
MEVDUATİ HESABI
açtırınız**

**Bütün işlerimiz
EMRİNİZDEDİR**

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak Baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Adres :

Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8

Belediye - İstanbul

Telefon : 22 18 11

Aboné Bedeliği 37,5
Altı aylığı 19 lira

İ L Â N :

Arka Kapak içi
Sütun santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

AKBABA

